

344
БИБЛИОТЕКА
У СРПСКЕ

9.73 П Е С М Е

ГОВАНА ИЛИЋА.

Б. Поповић. Раднички гласник

Друга свеска.

У НОВОМЪ САДУ

У НЕЧАТЊИ Д-РА ДАН. МЕДАКОВИЋА.

1858.

9.73
1858

P11270

РП 278
206 В 30

РП 278 / 2

П Е С М Е

ІОВАНА ИЛИЋА.

БИБЛИОТЕКА
МАТИЦЕ СРПСКЕ

Друга свеска.

МАТИЦА
СРПСКА

19. 7. 30
11. 5. 7
G. 1858.

У НОВОМЪ САДУ

У ПЕЧАТЊИ Д-РА ДАН. МЕДАКОВИЋА. 1858.

О хъ!

Кажи мени, дивна селе!
Окле ли си, одъ кога ли града?
Како с' зовешъ по имену млада?
Куда ми те ноне заніеле?

Кажи мени, мой анђеле!
Да л' и другомъ ты задаешъ яда,
Кано мени што зададе сада,
Кадъ ми прође мимо дворе бѣле?

По твоѣмъ лику и по твоѣмъ стасу,
Рекао бы, вила си на гласу,
Што зорицу изъ сна буди клету.

А те очи — црне очи твоѣ,
Ка' да срце понесоше моѣ,
Тако, тужанъ, блудимъ по свіѣту!

Кажи мени, душо красна,
Гдѣ си расла, гдѣ л' су твои двори?
Да л' на небу, ил' у чарной гори,
Те си тако дивна, милостасна?

О кажи ми, звѣздо ясна!
Да л' и тамо огнѣмъ срце гори?
Да л' и тамо чуда ова твори
Мила твоя рѣчца слаткогласна?

Ил' си анѣо, ил' біела вила,
Немой лутат' по свіету сама,
Ходи къ мени, голубице мила!

Зли су люди, а зли обичаи,
Спопашѣ ихъ тама и помама,
Ухватиѣ тебе у потаи!

*

Ну, како се злато мое смѣши,
К'о сунашце кадъ крозъ гору сійне!
Кано чедо у шикали беши,
Кадъ га желя за майчицомъ мійне!

Амо брже, злато мое, спреши,
Споредницо небесне милине!
Амо спреши, душе негрієши,
Да ми срце одъ севда негине.

Ахъ! гдѣ ли ѣу да се ^укріємъ, тужанъ,
Одъ присѣва мунѣ огнѣвите,
Одъ погледа моме поносите?

Навѣкъ робъ ѣу твой остати сужанъ,
Сажали се, драга душо моя —
Заклони ме у нѣдарца своя!

*

О любви, райска пріятности!
О любви, искро огня жива!
Има л' игдѣ оваке сладости,
Кано моя голубица сива?

Срце мое плива у радости,
 К'о сунашце, што по небу плива!
 Што я већма гинемъ одъ милости,
 То ми она све милия бива!

Незнамъ како — али чимъ є виђе,
 Учини ми с', ка' да съ неба сиђе,
 Како да ми у срце униђе.

Нѣно лице румено и бѣло,
 Ведро чело, бистро и весело,
 Мени, младомъ, паметь занієло!

*

Ахъ! да су ми крила соколова,
 Да се вїйнемъ подъ небо високо,
 Да с' наслушамъ анђелски гласова,
 Да я видимъ, што невиђе око.

Да с' нагледамъ тїи райски цвѣтова,
 Па да кликнемъ како сивый соко:
 „Амдеръ, круно божѣг' благосова!
 Амо, злато мое милооко!

„На часть свѣту сва лѣпота майска,
 Овдѣ вѣнаць за тебе се вїє,
 Гдѣ є вѣчна слава обасяла!

„Ту ми цвѣтай, к'о ружица райска,
 Бра слике на земљицы нїє,
 Коя бы се съ тобомъ поравнала!“

*

Лети, лети, пѣсмо моя мила,
Гласъ твой нек' се до неба извія!
Носи желю на любовна крила,
Да си драгой слаѣа и милія.

Я каква е, жалосна небыла!
Кадъ е виѣхъ — сунце ме огрія!
Та лѣпша е, него бѣла вила,
Него алемъ драгій кадъ засія.

Оно око — око соколово,
Оно грло — грло лабудово,
Она уста — ахъ жельице драга!

Самъ анѣлакъ да съ неба заблиста,
И небеса да с' отворе иста,
Небы лѣпшег' я видѣо блага!

*

Залудъ вила у гори попѣва,
Када она гласомъ зажубори!
Сунце ярко лѣпотомъ огрѣва,
Ал' Богъ у нѣой сунце лѣлше створи!

Муња иста изъ очи іой сѣва,
Оганъ живый у грудима гори,
Зора іой се на лицу осмѣва,
Изъ уста іой сама любовъ збори!

Па како е стаса умилята,
Како да е низомъ унизата
Одъ бисера и одъ сува злата!

О, када бы тако сретанъ быю,
 Кадъ бы само полюбит' в смію,
 Чини ми се, смрть бы надживіо!

*

Ай, вы бѣле изъ горице виле,
 Гдѣ сте яко на кріюца лака?
 Слаткій погледъ драге мое миле
 Устрели ме слаба и неяка!

Амо брже, у яду небыле!
 Понесите биля свакояка,
 Чаролійске вы удвойте силе,
 Те видайте ранѣна юнака.

Хаберъ дайте по цѣломе свѣту,
 Стражу став'те на све четир' стране,
 Да васъ како чин'ма неомане!

Уватите утворицу клету,
 Метните ме на нѣзино крило,
 Чини ми се, лакше бы ми было!

*

Што ѣу, тужанъ, я чинити сада,
 Гдѣ ми драга одзива недае?
 Устрели ме стреломъ изненада,
 Па се чини, к'о да и нехае!

Ал' в драга аѣамія млада,
 Можда любавъ мою непознае;
 А можда се другомъ коме нада,
 Па се мени сміе изъ потае?

Ако любовъ мою непознае,
И то време за дуго нетрае,
И она ће знат' за милованъ!

Ако ли се другомъ коме нада,
Занѣмила одъ тешкіехъ яда,
Убило е мое уздисанъ!

*

Драга моя, срце изъ нѣдара!
А што си се расрдила на ме?
Да ли ми те майка твоя кара,
Те немаришъ и нехаешъ за ме?

Ако ми те майка твоя кара,
Бѣжи, душо, ты кодъ мое маме!
Лѣпог' ти е наспремала дара,
Слатке смокве и неранѣ саме.

А я самъ ти мѣсто учинію,
На средъ срца престо саградію,
И ружичнимъ вѣнцемъ окитію.

Исподъ вѣнца питомы ружица
Да се дичишъ кано преходница,
К'о поносна стамболска царица!

*

Да ли ми е, кано штоно ніе!
Да самъ, Богъ д'о, низа одъ дуката,
Да се віемъ, к'о што с' ђерданъ віе,
Драга моя, око твога врата!

Да ли ми е, кано штоно ніе!
 Да самъ бурма одъ сухога злата,
 Да ти с' віемъ, к'о што с' мерцанъ віе,
 Исподъ лакта, гдѣ с' ручица хвата!

Ахъ! да ми е, кано штоно ніе,
 Да самъ лептирѣ крила шареніе,
 Оли голубѣ, што с' подѣ небо криве —

На крилу б' ти лѣто лѣтовао,
 У нѣдрима зиму зимовао,
 На уснама віекѣ вѣковао!

*

Да знашѣ, драга, како срце горе,
 А са твога лица біелога,
 Ты бы твое оставила дворе,
 Па до двора дошета. б' мога!

Да знашѣ, драга, како стреле море,
 А са твога ока пламенога,
 Сваког' ютра, пріе бѣле зоре,
 Ты бы драгог' походила свога!

И я б' чуо слатке рѣчи твое:
 „Болуй, драги, ал' немой умрети,
 Я ѣу теби понуде донети:

„Трнѣнице — црне очи мое,
 Ягодице — на лицу узреле,
 Поморанце — двіе дойке бѣле!“

*

Чуешъ, драга, чуешъ, злато мое!
Ты небуди врло поносита,
И ако е бѣло лице твое
Господскога соя племенита!

Чуешъ, драга, чуешъ, злато мое!
Ты небуди плаха ни срдита,
И ако су црне очи твое
Потайница муња огнѣвита!

Већъ ми буди питома и блага,
Брѣ ће тужанъ данакъ осванути,
Кадъ ће младость твоя увенути!

Ако ли ми невѣруешъ, драга,
Ты погледай како цвѣтъ вене,
Па пожали и себе и мене!

*

Охъ, жалость е мени превелика,
Бе немогу срцу одолѣти!
Са нѣнога вилинскога лика
Морамъ, иданъ, пре смрти умрети.

Ал' кадъ мрет' е суђено меника,
Водемъ едномъ, него вазда мрети!
Баремъ ће ме ожалити дика,
Одъ мог' гроба неће се понети.

Гробакъ ће ми цвѣћемъ посипати,
Сузама га роснимъ залѣвати,
Свога драгог' име споминяти.

Тужна мисли, мой варльивый наде!
 Ко зна, на ког' мисли она саде,
 А за мене можда и незнаде!

*

Да си, драга, румена ружица,
 Ласно бы се тобомъ закитію;
 Да си златна у води рибица,
 А я бы те юнакъ уловію.

Ал' майкина ты си мезимица,
 Па я незнамъ, што бы учинію?
 Да превіямъ кано ластавица,
 Небы тебе съ майкомъ раставію!

Ал' ъу чинит' чини свакояке,
 Покренуѣу звѣзде и облаке,
 Учиниѣу, што самъ наумію.

Іошъ ъу набрат' траве одъ помаме,
 Мамиѣу те, докъ непоѣнешъ за ме,
 Ма да бы се юнакъ помамію!

1848.

ЛЪЛЪО.

„Яо мене и до Бога!
Што ће са мноѡ одсадъ быти?
Одъ зулума големога
Морамъ, яданъ, сузе лити.

„Б ли право, да робіямъ
Кодъ толикогъ мога блага?
Да се віемъ и пребіямъ
Одъ немила до недрага?

„Ето, немамъ ни стрелице,
Чимъ я брани младость свою!
Немамъ брата, ни сестрице,
Да имъ кажемъ тугу мою!

„Клети залцы разабраше,
Где боравимъ лакій санакъ,
Мене млада поараше,
Освану ми тужанъ данакъ!“

Тако тужи Лълъо малый,
Я помисли, истина є,
Па се снужди и ражали
На толике уздисає.

Ал' в Лвльо беда права;
Текъ што къ нѣму приѣо ближе,
Очима ме завава,
Докъ потайно крила диже.

Исподъ крила стрелу вади:
„Юшъ ми, вели, ова оста;
Ако знадешъ, што су яди,
И она ће быти доста!“

Па на мене стрелу запе,
(Лукъ му служи и тетива:)
Оштру стрелу онъ одапе,
Сред' ме срца згоди жива!

„Јо, помагај, избави ме,
Сачувай ме, Бого, јако!
Лудо дете превари ме,
Голо, босо и нејако!“

Тако тужанъ я завика;
Ал' ту ко ће помоћъ дати?
Една само моя дика
Може о томъ штогодъ знати!

Идемъ къ нѣойзи, ма шта было,
Мени другогъ лека нема,
Да на нѣно панемъ крило,
Па нека ме у гробъ спрема!

Кадъ я видехъ очи твое...

Кадъ я видехъ очи твое,
Ярко сунце мени сійну,
Крозъ срце ми стрела мійну,
Кадъ я видехъ очи твое!

Кадъ я видехъ очи твое,
К'о у небо да се вїйну,
Савъ се стопи у милину,
Кадъ я видехъ очи твое!

Кадъ я видехъ очи твое,
Изворъ слатки уздисая,
Я помисли: ето рая!

Предъ очи ми зора свану,
А душа ми огнѣмъ плану,
Кадъ я видехъ очи твое!

1848.

Да су мени очи твоє...

Да су мени очи твоє,
Звездама бы пркосію,
Нит' бы сунца пожелію,
Да су мени очи твоє!

Да су мени очи твоє,
Ма с' у ньима растоію,
Я бы опетъ сретанъ быю,
Да су мени очи твоє!

Да су мени очи твоє,
Волео бы нег' све благо,
Нег' каменѣ сійно драго!

Рай бы самый прегорео,
У ньима бы слатко мрео,
Да су мени очи твоє!

Кадъ? Садъ!

Ахъ, веруй Богу,
Живити немогу
Безъ тебе, любезна,
Нек' свакій зна!
Нек' ярко сунце ся,
Немаримъ зато я,
Дражи е погледъ твой,
Анѣле мой!

*

Мирисно цвеће
Пчелица облеће,
И піе медну сласть,
Премилу часть!
Твое су усне рай,
О драга душо, знай!
Слађи е нѣиовъ цветъ,
Нег' цео светъ!

*

Повазданъ, тужанъ,
Уздишемъ к'о сужанъ
За тобомъ, любезна,
Нек' свакій зна!
Непитай, драга, кадъ?
Дођи ми, дођи садъ!
Полюбацъ дай ми твой,
Анѣле мой!

Дилберъ-Ана.

Море, Ано, дилбер-Ано
И бисерна вита grano,
 Душо моя медена!

Ты си, Ано, лепо цвеће,
Нема оног' кой те неће.

Твое лице — назли-бело,
Твое чело — алти-чело.

Твое очи — алемъ драгій,
Твоя уста — мелемъ благій!

Чуешъ, Ано, чуешъ, злато,
Чисто злато одабрато.

У башчицы изворъ тече,
Изворъ тече, землю сече.

Ту ми цвета ружа бела,
Ружа бела и весела.

Кадъ у ютру зора свану,
И румено сунце грану,

Извор-вода усанула,
Бела ружа увенула!

Море, Ано, дилбер-Ано,
И бисерна вита grano!

Ты си, Ано, ружа бела,
Ружа бела и весела.

Увенуће лице твоє,
К'о што вене срце мое!

Поскочи, момо...

„Поскочи, момо, поскочи,
 Руйно ми винце наточи,
 Даћу ти пуце сребрено
 И вито перо злаћено!“

„Немогу, момче, немогу,
 Братацъ ми стао на ногу!“

Ой ягнѣ бело, пребело,
 Поведи коло весело!

„Поскочи, момо, поскочи,
 Руйно ми винце наточи,
 Даћу ти низу дуката
 И мога коня ђогата!“

„Немогу, момче, немогу,
 Татко ми стао на ногу!“

Ой ягнѣ бело, пребело,
 Поведи коло весело!

„Поскочи, момо, поскочи,
 Руйно ми винце наточи,
 Поволемъ тебе, нег' себе,
 Даћу я мене за тебе!“

Три плота мома прескочи,
 Момчету винце наточи:

Ой ягнѣ бело, пребело,
 Поведи коло весело!

Ніє свашта за свакога.

Узехъ гусле яворове,
 Да с' напѣвамъ златна вѣка; —
 Понуцаше струне нове,
 Одазва се тужна звека!

Запехъ жице тамбурове,
 Мишляхъ наѣи срцу лѣка; —
 Празне желѣ танталове
 Уедаредъ чу се ека!

Насмія се бѣла вила:
 „Ао, момче, лудо ти си,
 Што соколу ломишъ крила!

На што ти є младость пуста?
 Ви'шъ за пѣсму ты да ниси,
 Већъ да любишъ медна уста!“

Зло!

Яха коня бедевию
 Крозъ ту землю Семберію,
 Однесе ме на далеко,
 На далеко, упрієко,
 Преко Кома, вратолома,
 Преко Дуге, моторуге.
 А кадъ біяхъ у Косову,
 На злу мѣсту Ядикову,
 Гдѣ бауцы даню ходе,
 Гвоздензубе коло воде,
 Баукъ викну: „Хозайдени!“
 Гвоздензуба: „Дай га мени!“
 Па се на ме загонише,
 Низъ полъ ме погонише.
 „Стан', курвићу, хоћешъ стати?
 Морашъ пола срца дати,
 Што си драгой обећао,
 Кадъ с' полюбацъ излагао!“
 „Ахъ немогу, яданъ, стати,
 Немогу вамъ срце дати!
 Да е драга она иста,
 А у мене срца триста,
 Да броите на четверо,
 На четверо и петеро,
 За полюбце дали све бы,
 Мен' остало ништа небы!“

Кадъ є шта болъ.

Ой на ове дуге ноћи,
 Хоћешъ ли ми, драги, доћи?
 Како ћу ти, драга, доћи,
 Кадъ немогу юнакъ проћи,
 Одъ мириса любичице,
 Одъ мѣсеца издаице?
 Любичица миромъ мири,
 По срцу ми яде шири;
 Сяянъ мѣсецъ с' неба гледа,
 Твоме двору доћ' ми неда!
 Ой вы яди, вельи яди,
 Пожал'те насъ двоє млади!
 Младость нашу погледайте,
 На срце намъ непадайте.
 Сяй-мѣсече, за облаке
 Сакри твоє бледе зраке,
 Тавна ноћъ є за насъ двоє,
 Милованъ за обоє!
 А када намъ дођу свати,
 Онда ћешъ намъ лѣпо сяти!

Правый лекъ.

Садъ ъу да вамъ єдну причу кажемъ,
 Што се мени кукавномє згоди,
 Веруйте ми, неѡу да васъ лажемъ,
 Башъ и да є лажъ данасъ у моди.

*

Ніє давно — пре годину дана —
 Колике су ноћи ядовите,
 Я немога притврдити сана
 Одъ проклете море страовите.

*

Тражію самъ и тражію лека,
 Да и мени єдномъ слатко сване,
 Тражію самъ — ал' узалудъ чека —
 Нехте мора да ме се окане!

*

„Шта да чинимъ!“ реко самъ у себи,
 „Ко ће овай ядъ подносит' клетый?“
 Па све мисли я на єдну преби,
 К'о самртникъ када мора мрети.

*

Одо, тужанъ, врачарицы Кати,
 — Тера коня у найбржемъ касу, —
 Юште узгредъ баба Доду сврати
 И Ацику што беше на гласу.

*

„Де, каж'те ми, ако Бога знате!
 Какви беси по сву ноћ ме даве,
 Крѣау ме, ломе, газе, млате,
 Те неспавамъ до зорице плаве?“

*

Узедоше, прегледаше знаке,
 Шапуташе — ко бы знао шта е! —
 Докъ све у гласъ викнуше, к'о свраке,
 Кадъ имъ кобацъ око гнѣзда бае:

*

„Залюблѣнъ си, залюблѣнъ си яко!“
 „„Я залюблѣнъ? Вы ниедне куге!““
 Кадъ то чуше — яо наопако! —
 Вратише ми пуну врећу руге.

*

Па чинію турише преда ме,
 Сва зелена — незнамъ одъ чег' беше —
 Ништа у нѣой, до водице саме,
 Надъ водицомъ три прста наднеше.

*

„Неверуєшъ? гледай, робе сужанъ!
 Знашъ, да овде ништа небеяше!“
 Кадъ я тамо — шта да видимъ, тужанъ!
 Ликъ ми драгинъ у води блисташе!

*

„Ви'шъ, да и мы ту по нешто знамо?
 Признай, признай, да nebude горе!“
 „„Ахъ, признаємъ, дайте лека само,
 Да ми яди срце неуморе!““

Намигоше подмигуше старе,

Па гракнуше све три, к'о авети:

„Знай, кои намъ посла наша кваре,

Да мораю остат' безъ памети!

„Прими советъ и речъ нашу благу:

Немой пріе легати у креветъ,

Докле свою неполюбишь драгу,

Добро памти: деветъ пута деветъ!“

Тако, тужанъ, я чинити поче,

И гле, видехъ, башъ да ме нелажу!

Садъ сви беси нека на ньи скоче,

Я веруемъ, што врачаре кажу! —

Мейрима дѣвойка и Драгиша сердаръ.

Рани майка единицу шѣрцу,
 Върна люба Омера везира,
 У Мостару граду біеломе;
 Ранила е медомъ и шећеромъ,
 Умива е студеномъ росицомъ,
 А утире руменомъ ружицомъ.
 Лієно е майка неговала,
 Юшъ іой лѣпше име надѣнула,
 Лѣпо име, Мейрима дѣвойка.
 Кадъ е Мейри дван'естъ лѣта было,
 Сійну Мейра кано сунце ярко,
 Зачуди се мейримина майка:
 „Ао Мейро, лѣпа ти си, злато!
 Расти, Мейро, мое чедо драго,
 Те дорости майцы до рамена,
 Кадъ дорастешъ майцы до рамена,
 Даћу тебе за Драгишу млада,
 За Драгишу Иванбеговића,
 Што га лѣпшег' у свой Босни нема,
 У свой Босни и Херцеговини!
 Ніе лоши синакъ одъ бабайка,
 А юнакъ е кано и бабайко,
 Што на сабљи стече бегованъ,
 Кадно султанъ бѣше заратіо
 Съ Арбаніомъ, крвавомъ краиномъ.“
 То говори лѣпе Мейре майка,
 То говори, да се разговори,
 То говори, да е желя мійне,
 Е се када ашикъ учинила,

За младости, за лѣноте свое,
 На Ивана, драговогъ бабайка!
 Чуди с' Мейра, што говори нена,
 Незна Мейра, што е мушка глава,
 Е е Мейра у харему расла,
 У харему, у кавезу златномъ.
 Чудила се три године дана;
 Кадъ четврта наста годиница,
 Ев' падишахъ ситну кнѣигу пише,
 На колѣно Омеру везиру,
 Царевъ ферманъ, царски бесѣѣаше:
 „Хай Омере, мое сиво перѣ!
 Деде крени твое Мостаране,
 Мостаране, до мора юнаке,
 Да си брже цару у индату.
 Адемъ се е лютый одметнуо,
 Валя нама на Ацема поѣи!“
 Кадъ е Омеръ кнѣигу проучіо,
 Те онъ виѣе, што му ситна каже,
 На Омера нека мука доѣе;
 Жао му е дворе оставити,
 И у дворе злато непрошено;
 Ма небыва образъ потурити,
 Ни царева лѣба погазити.
 Ніе шала, моя браѣо драга,
 Царевъ ферманъ, царева язія!
 Оде Омеръ на цареву войску,
 Оста Мейра у харему съ майкомъ,
 Брои дане, кадъ ѣе кои проѣи,
 Кадъ ли ѣе іой бабо съ боя доѣи.
 Ёдно ютро бѣше поранила,
 Па излази на горнѣ чардаке,

Бено іой се бабо прохођаше,
 Па погледа сунцу на истоку,
 Сеиръ чини біела Мостара;
 Но є младу очи занесоше,
 Те погледа низъ бѣлу чаршію,
 (У з'о часъ га майцы погледала!)
 Угледала млађана юнака,
 На ђогату коню помамномє,
 Я какавъ є, ядъ га недесію!
 Васъ у срми и у чистомъ злату;
 Поносито главу уздигао,
 На глави му калпакъ и челенка,
 За челенкомъ деветъ перяница,
 И десета грива позлаћена,
 Подъ калпакомъ чело повисоко,
 А подъ челомъ очи соколове.
 Бсте ліецъ кано и ђевойка,
 Вита стаса, румєны образа,
 Црны веђа, мрки наусница,
 Господскога соя и погледа,
 Кудъ погледа, очима стрієля,
 У Мейри є срце устрєлію,
 Помрча іой предъ очима сунце;
 Оста Мейра кано укована,
 Нит' се креће, нит' яшмака меће.
 То є юнакъ єдва дочекао,
 Па чардаку коня догоняше.
 Боже милый, чуда голємога!
 Кадъ є Мейри сагледао лице,
 Я каква є Мейрима дѣвойка!
 Какве ли су очи у Мейримє!
 Сажєгле бы по Стамбола града,

А некмо ли срце у юнаку!
 Плану юнакъ, како ватра жива;
 Колико се бѣше раздрагао,
 Толико му коньницъ подиграва,
 Упропнице по три копля скаче,
 Те юнака ближе примицаше,
 Докъ в Мейри селамъ учиню,
 Три уздаха, три полубца драга!
 Па говори незнан' добаръ юнакъ:
 „О Туркиньо, лѣпото дѣвойко!
 Прими селамъ Драгише сердара,
 По чему ћешъ мене познавати,
 По селаму, по поздраву моме!“
 Оде юнакъ узъ бѣлу чаршию
 На ђогату коню помамноме,
 А Мейрима низъ горнѣ чардаке;
 Право оде майцы у сарае,
 Своіой майцы пада на кріоце,
 Па бесѣди Мейрима дѣвойка:
 „Јо майко, мене боле глава!“
 А майка е дивно разговара:
 „Лѣпа Мейро, мое чедо драго!
 Немой ми се, душо, раскарити!
 Ако ти е жао баба твога,
 Скоро ће ти бабо съ боя доћи
 И довести танки робиньца,
 И доніет' сваког' тезйината:
 Бул-мерџана, дробнога бисера,
 И аџемске свиле и кадиве.“
 Ал' бесѣди Мейрима дѣвойка:
 „Мила майко, умрјети хоћу!
 Већъ ты зови Росанку ђевойку,

Нек' ми стере мекане душеке.
 Препале се мейримина майка,
 Па дозивлѣ Росанку дѣвойку:
 „Росо моя, танка робиньце!
 Простри Мейри мекане душеке,
 Нешто Мейру заболѣла глава,
 Находи се око Мейре, Росо,
 Немой ми іой санакъ покварити,
 Нека Мейра сладакъ санакъ снива,
 Небы ли е глава преболѣла!“
 То изрече лѣпе Мейре майка,
 Па остави Мейриму дѣвойку,
 Остави е съ Росомъ у сарае.
 Кадъ то виђе Мейрима дѣвойка,
 Хитро скочи на ноге лагане,
 Па се вѣша Роси око врата:
 „Слатка Росо, Богомъ посестримо!
 Досадъ си ми была робиньца,
 А одсада Богомъ посестрима,
 Немой мене майцы проказати!
 Слатка Росо, неболе ме глава,
 Већъ ме боле срце у нѣдрима,
 Са онога Драгише сердара;
 Живо ми е срце устреліо,
 Росо моя, умріети хоћу,
 Казуй лѣка, ако Бога знадешъ!“
 Ал' бесѣди Росанка дѣвойка:
 „Лѣпа Мейро, госпоице драга!
 Да ли незнашъ, њено пѣсма каже:
 „Одъ севдаха горег' яда нейма!“
 А севдахъ се са севдахомъ вида.“
 Мейрима іой ріечь прихваташе:

„Знадемъ, Росо, како небы знала!
 Ну отиђи у драгине дворе,
 Казуй Драгомъ како болъ знадешъ,
 Ако му е селамъ одъ истине,
 Нека ноћасъ по мѣсецу дође,
 На потайна, на малена врата,
 Нека дође, да му селамъ вратимъ,
 Чини ми се, лакше бы ми было!“
 То е Роса за Бога примила,
 Па одлази у драгине дворе,
 Те казуе Драгиши сердару,
 Све му Роса по истини каже:
 „Лъно те в Мейра поздравила,
 Мила шѣрца Омера везира,
 Ако ти е селамъ одъ истине,
 Да јој ноћасъ по мѣсецу дођешъ,
 На потайна, на малена врата,
 Да ти селамъ са селамомъ врати!“
 Ал' бесѣди Драгиша сердару:
 „Хоћу, Росо, а да како нећу!“
 Па се маша рукомъ у ценове,
 Те извади тридесетъ дуката:
 „Най ти, Росо, тридесетъ дуката,
 Те ты спремай везене дарове;
 Ако Богъ да и срећа јоначка,
 И болъ ћу тебе даривати!“
 Оде Роса Мейри у сарае,
 Оста Драги у біелу двору.
 Кадъ е време по вечери было,
 Ноћца дође и мѣсецъ изађе,
 Опреми се Драгиша сердару,
 Па онъ оде на потайна врата,

Алкомъ куца тихо на вратима,
 То у двору нико нечуяше,
 Разма една Росанка дѣвойка,
 Па Драгиши врата отвараше,
 Одведе га у зелену башчу,
 Одведе га подъ жуту неранцу,
 Край водице бистра шадрвана.
 Мало време затимъ постояло,
 Стаде шкрипа мества и папуча,
 Стаде звука дробніехъ ђердана,
 Зажубери свила и кадива,
 Ето иде Мейрима дѣвойка.
 Лѣпша Мейра, него што е была!
 Угледа е Драгиша сердару;
 Колико е млађанъ пожелію,
 Неможе е съ миромъ дочекати,
 Заигра му срце у нѣдрима,
 Заиграше токе на прсима,
 Учини му с' часакъ ка' година,
 Предъ Мейриму юнакъ истрчао.
 Боже милый, чуда големога!
 Да е коме послушати было,
 Како двое у гласъ еданъ зборе:
 „Бе си, Мейро, моя круно златна?“
 „Бе си, драги, сунце огріяно?“
 И саянъ се мѣсець пригибаше,
 Те нѣихъ двое млади прислушкуе;
 И водица жуберъ уставляше,
 Те нѣихъ двое млади прислушкуе.
 Нейма края миломъ разговору,
 Ни есапа полюбцыма драгимъ!
 Ко ће сѣйне изесапит' звѣзде,

Ко л' полюбце ньине преброити!
 Ноћца тія слаткогъ милованя,
 Ка' да пуста на крилима лети!
 Проведоше ону ноћцу тію,
 У грлѣню и у милованю,
 У люблѣню и у уздисаню,
 И да небы зора похитала,
 Іошъ се, млади, миловати шѣаху!
 Зорица ихъ бѣла раставила,
 При растанку Драги проговара:
 „Када ћу ти, Мейро, оцетъ доћи?“
 А она му рієчь прихваташе:
 „Дођ' довече подъ жуту неранцу!“
 Оде Драги своме бѣломъ двору,
 Оде Мейра горе у сарає.
 Кадъ у ютру ютро освануло,
 Мезуль стиже и бієла књига,
 Одъ Стамбола града царєвога,
 На колѣно Драгиши сердару,
 Бѣла књига, црна слова пишу:
 „Хайде, Драги, на царєву войску,
 Скоро ти є бабо преминуо,
 И сердарство на те оставіо,
 Валя теби притврдит' сердарство!“
 Кадъ то виђе Драгиша сердару,
 Мило му є, и жао му бѣше;
 Мило му є мегданъ дієлити,
 Юначке се игре наиграти;
 Жао му є Мейру оставити.
 Ал' се нѣму на ино неможе,
 Већъ опрема помамна ђогата.
 А кадъ сунце на заходу бѣше,

Сунце зађе и мѣсецъ изађе,
 Оде Драги подъ жуту неранцу,
 Невесело главу потуріо,
 Пита нѣга Мейрима дѣвойка:
 „А што си ми, Драги, невесео,
 Да се ниси на ме расрдіо?“
 Бесѣди іой Драгиша сердару:
 „Лѣпа Мейро, моя круно златна!
 Како бы се на те расрдіо?
 На свіетъ бы пріе омрзнуо,
 Но што бы се на те расрдіо!
 Већъ я есамъ юнакъ невесео,
 Мезуль стиже и біела кнѣига,
 Одъ Стамбола, града царевога,
 Мене царе на войску позива.“
 Кадъ то зачу Мейрима дѣвойка,
 Проли сузе низъ біело лице,
 Обѣси се Драгомъ око врата:
 „А мой Драги, мое сунце ярко!
 Немой мене, Драги, препадати,
 Немой мене младу оставити!“
 Ню ми тѣши Драгиша сердару:
 „А што бы се препадала, душо,
 Я ћу отић' кодъ баба твоєга,
 А кадъ види, да самъ добаръ юнакъ,
 Онъ ће тебе мени поклонити,
 Одвешћу те у Приморъ, Мейро!“
 Ал' бесѣди Мейрима дѣвойка:
 „Све є тако, Драгиша сердару!
 Но ми срце нешто друго каже;
 Богъ ће дати, те ће добро быти!“
 Сажали се Драгиша сердару,

Проли сузе низъ біело лице,
 Па са руке златанъ прстенъ скида:
 „Най ти прстенъ, драга душо моя!
 Ако мени суѣенъ данакъ дође,
 Помени ме по прстену моме!“
 Узе прстенъ Мейрима дѣвойка,
 Па са руке златну бурму скида,
 Сузама е бурму оросила:
 „Узми, Драги, ову бурму златну,
 Ако чуешъ, да самъ преминула,
 Помени се нашег' милованя!“
 Драгій Боже, на свему ти фала!
 Я кадъ време растаяню дође,
 Тешко имъ се бѣше растанути!
 Растану се, пакъ се и састану,
 Ђдно друго и грля и любви;
 Мѣсець сѣйный лице закланяше,
 Да негледа нѣино тугованѣ.
 Оде Драги на цареву войску,
 На Ацема, преко мора синя;
 Оста Мейра у харему сама,
 Па процвили кано люта гуя:
 „Црный гласу, да те Богъ убіе!
 Болъ да самъ преминула млада,
 Него што самъ тебе дочекала!“
 Кадъ у ютру ютро освануло,
 Ал' е Мейра тужна и жалосна,
 А пита е нѣна мила майка:
 „Што е, Мейро, ако Бога знадешъ?“
 Бесѣди іой Мейрима дѣвойка:
 „Непитай ме, моя мила майко!
 Нешто ми е на срдашцу зима!“

Леже Мейра у меке душеке,
 Нит' што еде, нит' водице піе.
 Тако трая три біела дана;
 Кадъ четвртый данакъ освануо,
 Поранила Мейрима дѣвойка,
 Па излази у зелену башчу,
 Право оде подъ жуту неранцу,
 Па неранцу и грли и люби:
 „О неранцо, мое дрвце златно!
 Подъ тобомъ ми мой Драги стаяше!“
 Па се напн хлаѣане водице:
 „О водице, мой бисере драгій!
 Край тебе ми мой Драги сѣѣаше,
 Богъ ће дати, мой ће Драги доћи!“
 То говори Мейрима дѣвойка,
 То говори, грозне сузе рони,
 Па се враѣа патрагъ у сарае,
 Леже млада у меке душеке.
 Мало време затимъ постояло,
 Мало време еданъ мѣсець дана,
 Кнѣига стиже преко мора синя,
 Вѣрной любви Омера везира,
 Црнїемъ е жигомъ жигосана,
 Црна кнѣига, грдно проговара:
 „Давран', кадо, ты нерони суза,
 Ако ти е Омеръ погинуо;
 Ал' се Омеръ дивно осветїо,
 Освети га Драгиша сердару,
 Загони се на Аѣема краля,
 Погуби му великог' рицала,
 И четири паше учтуглие;
 Юшъ да небы пугте бедевїе

У онога краля аџемскога,
 И краля бы жива ухватио.
 Ту смо чуданъ шиѣаръ задобили,
 И аџемску войску погубили,
 Одъ нашіехъ мало ко погибе,
 Одъ Аџема мало ко остаде;
 Но се рани Драгиша сердару,
 Устрели га стрела татаранка,
 Богъ зна, кадо, да л' ѣе преболѣти!
 Драгій Боже, на свему ти фала!
 Кадъ е када кнѣигу проучила,
 Вѣрна люба Омера везира,
 Она кука кано кукавица,
 А пита е Мейрима дѣвойка:
 „Окле кнѣига, пуста останула?“
 Майка Мейри право казиваше;
 А кадъ Мейра гласе разабрала,
 Обнезнани е', па на землю паде!
 Препаде се мейримина майка,
 Колико іой Мейра мила бѣше,
 Заборави на Омера свога,
 Па бесѣди мейримина майка:
 „Лѣпа Мейро, разбери се, злато!“
 А Мейра іой рієчь проговара:
 „Немогу се разабрати, майко!
 И ако бы баба прежалила,
 Я немогу Драгишу сердара!“
 Бесѣди іой нѣна мила майка:
 „Лѣпа Мейро, мое чедо драго!
 Окле ѣе ти Драги міо быти?
 Ты си, Мейро, у медресе была,
 Да ли незнашъ што инѣієль каже:

„Грѣхота е гледат' у каура,
 А некмо ли за каура поћи!“
 Збори ньойзи Мейрима дѣвойка,
 Тужно збори, а съ душомъ се бори:
 „Проѣ' се, майко, кнѣиге инціела,
 Добро знадемъ, што инціелъ каже,
 Инціелъ е што на срцу пише!
 Драгино е име уписано,
 Уписано насредъ срца мога!
 Немогу га, майко, прежалити,
 Немогу га млада преживѣти.“
 То изусти, лаку душу пусти.

Ой ружо мила...

Ой ружо мила,

Ружице моя!

Што тако вене

Лепота твоя?

Заръ тебе, мила,

Роса не роси,

Да ми те мома

За фесакъ носи?

Или те окце

Устрели жарко,

Што нъиме светли

Сунашце ярко?

Ахъ, душо драга!

Непитай мене,

Што мое лице

Млађано вене.

Сунце ми сїя,

Роса ме роси,

Ал' немамъ драгог',

Кой да ме носи.

Коя б' ме драга

Носила, ядна,

Ню ми садъ кріе

Земљица ладна!

Кои б' се драги

Дичію мноме,

Тай сада лежи

У гробу съ ньоме!

Брижанъ Раде.

„**О** Господе, што ме створи,
 На овоме беломъ свету,
 Да ме тешка туга мори
 У најболѣмъ моме цвету?“

*

„Ништ' невидимъ, кудъ погледамъ,
 Све є тамно за менека,
 И кадъ одимъ, и кадъ седамъ
 Ђдна жалость мене чека.“

*

„Шта помажу све красоте,
 Кадъ навале брига триста?
 Кома брига срце оте,
 Том' узалудъ сунце блиста!“

*

Тако брижанъ Раде рече,
 Одъ жалости сузе рони,
 Па предъ райска врата клече,
 Где анѣлска песма звони.

*

Опази га Петаръ светый,
 Сажали се, зборит' оде:
 „Немой, душо, света клети,
 Светъ є красный препунъ згоде.“

*

„Най ти гусле и тамбуру,
 Па одлази брго доле!
 Успи винца у чутуру,
 Кадъ те мука преодоле.“

Пробуди се брижанъ Раде,
 (Виде, да в санакъ пустый!)
 Пробуди се, мислит' стаде,
 Светый Петаръ што изусти.

„Богъ и душа, добаръ санакъ!“
 Па чутуру онъ загледа,
 Стаде певат' свакий данакъ —
 Неста бриге, неста еда! —

Ноћъ.

Ноћъ се дивна блиста,
 Мѣсець сїя красно,
 А свѣтила триста
 Ките небо ясно.

По небесномъ двору
 Кано бисеръ, злато,
 У пламеномъ мору
 Звѣзда трепти ято.

Ту, милине свете
 Гдѣ се вѣчно баве,
 Творцу вѣнацъ плете
 Кѣи небесне славе!

Шири крила сѣйна,
 Уздужъ и попереко,
 У мѣста безкрайна,
 Далеко, далеко!

Злаћенога недра
 И умилна стаса,
 Весела и ведра
 Небомъ се таласа.

Лети, мила, лети
 По безкрайномъ плавну,
 Летомъ да прелети
 Сву пучину равну.

И кріоца лака
 Докъ пружи и склопи,
 У миліонъ зрака
 Прелива с' и топи!

Часъ се тихо сѣи
И све лѣпша бѣва,
А часъ се притаи,
К'о да санакъ снѣва.

Часъ надъ моремъ стане
И лице огледа,
А часъ огнѣмъ плане
И сгледат' се неда.

Часъ крозь гору сѣйне,
Поносна и красна,
Часъ се хитро вѣйне
У небеса ясна.

И рек'о бы: оде,
Оде у висъ горе,
Гдѣ анѣли ходе,
У божіе дворе!

На тананы крилы
Игра, игра, игра,
Кано зефиръ милый,
Кадъ се съ листкомъ сигра.

Виле смѣрно езде,
На сусреть іой хите,
Да іой бисер-звѣзде
По нѣдрима ките.

Цвѣће миромъ мири
Са ливаде шарне,
Вѣтрићъ тихо пири
Изъ горице чарне.

Славу у сну міо
Шапуће и збори,
А поточићъ тіо
Жубори, жубори! —

У надземномъ сяю
 Свѣтла кола плове, —
 Небесномъ е раю
 Гласъ анѣла зове.
 О нехити, мила,
 Стани, незаходи!
 На бисерна крила,
 Сна ми неодводи.
 Савъ одъ желъ гинемъ
 У срдашцу моме,
 Тихо да починемъ
 На нѣдарцу твоме!
 Да е' насладимъ санка
 На твоомъ дичномъ крилу,
 До бѣла осванка
 Грлећи те милу!
 А кадъ зора блага
 Ступи руйномъ ногомъ:
 Онда: С' Богомъ, драга,
 С' Богомъ! С' Богомъ! С' Богомъ! —

ЛОВЪ.

Ловъ ловила млада мома,
 По езеру зеленоме,
 Вазданъ лови, докъ улови
 Ёдну утву златокрилу,
 И та утва проговара:
 „Болъ б' было, млада момо,
 Да си ђерданъ утопила,
 Но што с' мене уловила!
 Я ніесамъ утва златна,
 Веће драга несуђена.
 Превари ме младо момче,
 Превари ме, облюби ме,
 Па отиде преко мора,
 Преко мора, на далеко.
 Я му, ядна, поручуемъ:
 „„Дођи, драги, дођи, злато!
 Предъ дворомъ ти ружа пуци,
 Нема никог' да е бере.““
 А онъ мени одговара:
 „„Небрини се, драга моя,
 Скоро ћу е, юнакъ, брати,
 До године, коя дође.““
 Я га чека за годину
 И за другу половину,
 Па му, ядна, поручуемъ:
 „„Дођи, драги, дођи, злато!
 У башчи ти зумбулъ цвѣта,
 Зумбулъ цвѣта, мирисъ силъ,
 Време га е мирисати.““

А онъ мени одговара:

„Немогу га мирисати,
Драга моя, іошъ годину.“

Я га чека и двѣ и три,
Па му, ядна, поручуемъ:

„Хоћешъ ли ми, драги, доћи?

Ружа ће ти прецвѣтати,

Зумбулъ ће ти увенути!“

А онъ мени одговара:

„Нека цвѣта, нека вене,

Я имадемъ гонце лале,

Немогу ти, драга, доћи!“

Оста драги преко мора,

А я ядна усредъ двора,

Тужимъ, венемъ и уздишемъ,

Дневи, ноћи сузе ліемъ,

И люћи грозне сузе

Бзеро самъ начинила,

Утвомъ самъ се прометнула

Одъ жалости превелике!“

Кадъ то зачу мома млада,

Бацы утву у езеро,

Па отиде своме двору.

Пембе Айша.

Протужила Пембе Айша:
 „Дертлія самъ, него паша!
 Одкудъ нећу дертли быти,
 Кадъ на срцу ядъ ми гори?
 Како нећу сузе лити,
 Кадъ ме тешка туга мори?
 Акшамъ иде, ноћъ се спрема,
 А за мене санка нема;
 Оца виче: Саба зора!
 А я дремамъ край прозора.
 Ядъ ядуемъ, неказуемъ,
 Бона нисамъ, а болуемъ:
 Кога хоћу, недаю ми!
 Кога нећу, намећу ми!
 Ал' тако ми свеца мога,
 Неимала дина свога!
 Боловаћу и умрећу,
 Наметника любит' нећу!
 Водемъ съ горомъ друговати,
 Нег' съ недрагимъ живовати!“
 Па одъ дерта, тешке муке,
 Оде, млада, у хайдуке.
 Мало време, дуго небы,
 Добаръ ловакъ уловила,
 Башъ пашина сына мила,
 Младо момче према себи.
 Майка стара поручуе,
 Айшу кара и свѣтуе:
 „Врат' се амо, кудъ се тепашъ,

Те свилено рухо цѣпашъ!“

Айша майци одговара:

„Небрини се, майко стара!

Нецѣпамъ га четуюћи,

Већъ съ пашиѣмъ севдишући!“

Паша сыну поручуе,

По своему вѣрномъ аги:

„Врат' се амо, сыне драгій!

Ко ће съ бабомъ да пашуе?“

„Доста ага ты имадешъ,

Пашуй, бабо, како знадешъ;

Вѣлемъ мое Пембе драго,

Нег' све твое силно благо!

Милія є мени Айша,

Него да самъ царевъ паша!“

Свакомъ своѣ.

Подъ яворомъ, край потока, трава зелена,
 Ту долази млада мома бѣла, румена:
 „Да лѣпо ти ярко сунце подъ яворомъ ся!
 Юшъ да ми е коло овдѣ, играла бы я!“
 Яворъ с' віе и повія, вѣтрићъ лахори,
 А поточићъ младай моми тихо жубори:
 „Небрини се, млада момо, велимо ти сви,
 Быће кола и сувише, нек' си жива ты!“

*

Подъ яворомъ, край потока, трава зелена,
 Ту долази млада нева скоро вѣрена:
 „Да лѣпо ти ярко сунце подъ яворомъ ся!
 Юшъ да ми е драгог' овдѣ, пѣвала бы я!“
 Яворъ с' віе и повія, вѣтрићъ лахори,
 А поточићъ младай неви тихо жубори:
 „Небрини се, млада нево, велимо ти сви,
 Быће пѣсме и сувише, нек' си жива ты!“

*

Подъ яворомъ, край потока, трава зелена,
 Ту долази стара баба — баба згурена:
 „Да лѣпо ти ярко сунце подъ яворомъ ся!
 Да самъ сада, к'о некада, царовала б' я!“
 Яворъ с' люля изъ корена, хоће да пане,
 Вѣтаръ дува, к'о помаманъ, неће да стане,
 Потокъ шушти и протиче, ништа невели,
 Већъ оставля стару баку, нек' се нажели!

Све горе!

Дервишбаба коло води,
 Опа цупъ! трупа трупъ!
 Сеирбаша за њимъ ходи,
 Опъ цупъ! трупа трупъ!
 „Дервишбаба, д.е голо,
 Скочи холо, заспа коло!“
 „Како ћу ви, яданъ, скочитъ,
 Кадъ немогу ногомъ крочитъ?
 Одохъ, тужанъ, я на Табу,
 Ка' што пише у Ћитабу,
 Кадъ ли біяхъ у Медини,
 Сломихъ ногу у бедрини!
 Кадъ ли біяхъ у Шааму,
 Разбихъ чело у хамаму!
 А кадъ біяхъ у Каиру,
 Пребихъ леђа на баиру!
 Повикаше ђеца луда:
 „Дервишбаба, не ид' туда!“
 А я бѣжи брже болъ,
 У то пусто шейтан-полъ.
 Кадъ у полю два бекташа,
 Два бекташа, бумбеташа,
 Еданъ вели: „Кудъ се верешъ?“
 Другій вели: „Што се дерешъ?“
 На ме сташе деветати,
 И по полю преметати!
 „Яохъ мене, два бекташа,
 Два бекташа, бумбеташа,

Немойте ме деветати,
 Ни по полю преметати,
 Кунемъ ви се на ѣитабу,
 Неѣу више иѣ' на Ђабу!
 Тако тужанъ я се молихъ,
 Ма имъ гнѣва неуголихъ,
 Деветаше, бумбеташе,
 Сву ми браду очупаше!
 А кадъ проѣе тай кіяметъ,
 И я одохъ на вилаетъ,
 Питаю ме Турцы с' града:
 „Дервишбаба, кам' ти брада?“
 „„Остав'те се браде мое,
 Па гледайте яде свое;
 Како су вамъ добре каде,
 И у васъ ће нестат' браде!““

Хасанъ пепеляръ.

Я самъ хромый Хасанъ,
 Хасанъ пепеляръ,
 Ліепъ ми и красанъ
 Богъ удѣли даръ:
 Я путуню носимъ
 И пепела просимъ,
 Съ едномъ ногомъ ходимъ,
 А са другомъ бродимъ;
 Ноге су ми босе,
 Ал' ме добро носе,
 А димліе старе
 Пос'о ми некваре;
 Ко те пита, глава
 Што е пепелява?
 Пепела! пепела!
 Нек' су ђеца весела!

*

Шта е мени стало,
 Што ће рећи свѣтъ?
 Ком' е на умъ пало,
 Нек' се чини светъ!
 Нек' повазданъ пости,
 Нека глође кости,
 Нек' ништа неради,
 Нека мре одъ глади;
 Кисело, ил' медно,
 Мени е све едно,
 Пепела е доста,
 Небоимъ се поста,

4*

Одъ глади незѣвамъ,
Весело попѣвамъ:

Пепела! пепела!
Нек' су ђеца весела!

*

Вы мислите, я самъ

Гордъ к'о Меншиковъ,
А незнате, да самъ

Правый филозофъ:

Мое бистро око
Негледа високо,
За славомъ нечезнемъ,
У крви негрешнемъ,
Нетражимъ бастая,
Ни ратны белая,
Сабль се неплашимъ,
Топа се нестрашимъ,
Ордене невѣшамъ,
Веѣъ пенео мѣшамъ:

Пепела! пепела!
Нек' су ђеца весела!

*

Брже, ђецо, хайте,
Што стоите вы?

Пепела сипайте
У путуню сви!

Вы текнета само
Повуците амо,
Я ѣу вам' помагат',
У путуню слагат',
Онда ѣемо състи,
Но пепелу везти,

Пепела имате —
 Што се церекате?
 Зовите ме Даба,
 Само дайте цаба:
 Пепела! пепела!
 Нек' су ђеца весела!

*

Све штогодъ се сјае,
 Што с' допада нам',
 Заръ незнате, да е
 Прахъ и пенео самъ?

Лъпота и младость,
 Овог' свѣта радость,
 Кадива и свила,
 Господство и сила,
 Све, што мами очи,
 Медъ са неба точи,
 Сребро, злато, благо,
 И мило и драго,
 Све е магла сама,
 Пенео, прахъ и тама —
 Пепела! пепела!
 Нек' су ђеца весела!

*

Нут', како се луна
 Трговачкѣй бродъ,
 А олуй черупа
 Грдног' двора сводъ!
 Моя кућа мала
 Небои се хала,
 Подъ кућу се скріемъ,
 Па се бури сміемъ;

Хиляде небоимъ,
 Ничег' се небоимъ,
 Ни водены штука,
 Ни горски хайдука,
 Бдва чекамъ зору,
 Да викнемъ по двору:
 Пепела! пепела!
 Нек' су ђеца весела!

*

А кадъ зора сійне,
 О, како самъ радъ!
 Сва ме желя мійне
 За путуньомъ сад'!
 Путуню намичемъ,
 Крозъ сокаке вичемъ:
 „Бечице, устайте,
 Пепела ми дайте,
 Брже, што ко море,
 Путуня изгоре!
 Помозите Хаси,
 Да путуню гаси,
 Быће вама ћара,
 Кадъ добіемъ пара!“
 Пепела! пепела!
 Нек' су ђеца весела!

Ко што тражи, оно нађе.

Коня яше младъ делія,
 Ђиди папазъ, бре!
 Конъицъ му е бедевія,
 Ђиди папазъ, бре!
 Ние оно младъ делія,
 Нит' е конъицъ бедевія,
 Ђиди папазъ, бре!

Већъ е оно старъ владика,
 Ђиди папазъ, бре!
 Крсти попа Калиника,
 Ђиди папазъ, бре!
 Топузомъ му ребра луца,
 А ноктима браду чуца,
 Ђиди папазъ, бре!

„Камо яспри, камо пари,
 Ђиди папазъ, бре?
 (Окъ, кондрось, да превари,
 Ђиди папазъ, бре!)
 Кадъ говорисъ сосъ владика,
 Засто пасесъ оно лика,
 Ђиди папазъ, бре?“

*

Бадава се попо моли

Биди папазъ, бре!

„Ахъ, до коже сви смо голи,

Биди папазъ, бре!

Све узесте роду нашемъ,

Морамъ ликомъ да се пашемъ,

Биди папазъ, бре!“

*

„Лазесъ, лазесъ, сто говорисъ,

Биди папазъ, бре!

Тонъ дяволонъ да се сторисъ,

Биди папазъ, бре!

Пари! пари! кѣмъ те биѣмъ,

Окѣмъ брада да ти бриѣмъ,

Биди папазъ, бре!“

*

Яданъ попо нема куда,

Биди папазъ, бре!

Води нѣга редомъ свуда,

Биди папазъ, бре!

Па узимлѣ лучъ у руке,

Отвара му све сандуке,

Биди папазъ, бре!

*

Лучъ припуца — ао яда,

Биди папазъ, бре!

Упали се старцу брада,

Биди папазъ, бре!

Стараць скаче и яуче,
 Ка' изъ горе мркій вуче,
 Биди папазь, бре!

*

„Хоћешъ пара, Грче старый,
 Биди папазь, бре!

Ето попо како пари,
 Биди папазь, бре!“

То Калиникъ попо збори,
 Па утѣче ломной гори,
 Биди папазь, бре!

На ново лѣто.

Гонех' у незнанъ жалости и бѣде,
 Златный на престо кѣи Сатурна съде,
 Надежде сѣино сунце насъ ограну,
 Данъ свѣтлый свану!

Радостни гласи на све стране звоне,
 Природа цѣла у веселю тоне,
 Пѣсме пошѣва и старо и младо
 Творцу свом' радо.

Онъ еръ Преблагій съ небесны висина,
 Цвѣтъ намъ низпосла анѣлски милина,
 С' веселимъ срцемъ поздравит' и ову
 Годину нову!

Нек' свете химне до неба досежу,
 Кимвали ясни нека се разлежу,
 Нек' вишнѣмъ цару милиони творе
 Умилне хоре.

И Србинъ рабрый удешава пѣсне,
 Одзивъ му звони изъ горице лѣсне,
 Оре се гласи звучнога явора
 Божѣг' до двора.

О отче светый, любви безкраине!
 Ты, кои срца испитуешъ тайне!
 Погледай на насъ са висине доле,
 Срби Те моле.

Затвори двери одъ прошлости тавне,
Завѣсу одкри будућности славне!

За урнекъ стави новоме животу
Србску дивоту!

Свемоћна власть Ти у рукама стои,
Учини, да смо сви синови Твои!

Недай, да стадо разтрзаю вуцы,
Злобни хайдуцы!

У Теби нек' смо градъ тврдый и яки,
Свето нек' Твое позна име свакий!

Ехидный породъ истреби, умори,
Боже, ускори!

Идоле сруши, нек' безбожникъ стрепи,
На што намъ они, кадъ невиде слѣпи?

Ты насъ предводи, стазу намъ обяви,
Къ вѣчитой слави!

Улій намъ Твога животворног' духа,
Штитъ нек' намъ буде моћна Твоя рука!

О, дай намъ познат', чим' заслужит' треба
Благословъ неба!

Съ любви скиптромъ Ты надъ нама царуй,
Крѣпость и мудрость свим' Србима даруй,

Миръ и слобода да намъ мило цвѣта
Многая лѣта!!

Одговоръ.

Ты ме питашь, мой премилый побро,
 Какве путе удесити треба,
 Овог' свѣта да поживишь добро,
 А по смрти да с' дочепашъ неба?

Да те увѣкъ служи добра воля,
 Миръ у твоєм срцу да овлада,
 Да неимашъ триста главоболя,
 И миліонъ коекаквы яда?

Добро питашь — и да си ми здраво!
 Я ти у том' помоћи немогу;
 Нисамъ анѣо, а нисамъ ни љаво,
 Шта ће быти, да прорећи могу.

Хе, и мени то бы было драго,
 Кадъ бы како мог'о да пронаѣмъ!
 Волео бы, нег' царєво благо,
 Волео би — нег' да браву наѣмъ!

Ма е тежко негубљно наћи,
 Празна кеса непуни се сама!
 Ко то тражи, може лако заћи,
 У по дана спопашће га тама.

И тешко е кроза животъ проћи,
 А безъ яда и безъ муке како,
 Јоштъ е теже у домъ божій доћи,
 Безъ свѣтлице, крозъ мутне облаке!

Паметанъ си, фала Богу, и самъ,
 Да толико расудит' си кадаръ;
 Ако ниси, а я кривъ ти нисамъ,
 Што узъ брдо ты навраћашъ Ядаръ.

Едно буре докъ у подрумъ сгурашъ,
 Хоћешъ, тужанъ, да пребіешъ леђа,
 А ты радъ бы крозъ свѣтъ да с' протурашъ,
 Па да ништа срце ти невређа!

Чудне желъ, а чудне памети!
 Кома тако живѣт' ніе мило?
 Па іоштъ у брой да те метну свети —
 Е, онда бы све по таманъ было! —

Я знамъ, шта е понайболъ за те,
 Кадъ бы мог'о усѣст' на Бурака,
 Да узлетишъ до азрети-Фате,
 Да с' нагледашъ чуда свакояка.

Па да викнешъ: „С' Богомъ, свѣте бѣлый!
 Я овамо болю срећу нађо,
 Мое срце већъ тебе нежели,
 Одкадъ, юнакъ, за облаке зађо.“

Ма е тешко премамити клюсе,
 Да остави долинице райске,
 Међ' яриће да с' помъша кусе,
 Па да глође огризине майске!

Нуто садъ ми нешто на умъ дође,
 (Вѣруй, побро, ово шала ніе!)
 Кадъ башъ хоћешъ, да с' олакше прође:
 Раку сиремай, па умири пріе!

Шта се чудишъ, шта ли ти е жао?
 Гробница е све намирит' кадра!
 Н'еси, вальда, на уроке пао,
 Да безъ вѣтра ты распинѣшъ ядра.

Хоѣшъ мира — ту ѣшъ мира стеѣи!
 Хоѣшъ среѣе — ту е среѣа права!
 Съ гробомъ пре ѣшъ одъ грѣха утеѣи,
 А безгрѣшномъ ся небесна слава!

Какавъ ли е оно войникъ тужанъ,
 Кои жели задобити славу,
 А еднако брине се, к'о сужанъ,
 Да сачува свою мудру главу?

Ако ли се башарити наdashъ,
 Несакри се ни у козѣм' рогу!
 Снаѣи ѣе те одкудъ се ненаdashъ,
 Зло ѣе быти, вѣруй едномъ Богу!

Ніе свакомъ Господъ дао благій,
 Да безъ муке люте штуке цвора,
 Суѣено е, побратиме драгій,
 Да све зноемъ заслужит' се мора! —

„Ахъ, тешко е живѣти у свѣту,
 А юшъ теже одреѣи се свѣта!
 Ко ѣе бездну зайзити клету
 Безъ окрша и безъ сіясета?“

„Ѣси л' рабаръ — погинуѣешъ лудо!
 Ѣси л' добаръ — изешѣе те вуцы!
 Мударъ ретко да непроѣе худо,
 А богатог' вребаю хайдуцы!“

„Бси л' зао — зло и наопако,
 Болъ да се ни родіо н'еси!
 На тебе ће устат' громъ и пак'о,
 Душу твою однети ће б'еси.

„Зло на селу, а горе у граду,
 Зло, на мору кои куша срећу!
 Међ' люд'ма си вазда у инаду,
 За пустинѣ ни зборити нећу.

„Нигдѣ мѣста, да с' по ћефу смиришъ,
 Трпѣ ниче, гдѣ се и несади!
 Свуда бѣда, куда годъ завиришъ,
 Трудъ, неволя, кіяметъ и яди.

„Одъ свог' морашъ зазирати гласа,
 Ако желишъ достоит' се рая;
 Трпѣт' морашъ до самртна часа,
 Ма трпѣню и небыло края!“ —

Стой, невичи, немой да се едишъ!
 Протри очи, па погледай свуда,
 Добро мотри, што очима гледишъ,
 А незіяй кано дѣца луда.

Ви'шъ, и томе разлога имаде,
 (К'о и свему што у свѣту быва!)
 Во издире, а лисица краде,
 Лудъ се топи, вѣштъ по врху плива!

Само треба намазати кола,
 Па да видишъ, како возе лѣпо!
 Кадъ магарца, кадъ коня, кадъ вола,
 Свако ће те послушати слѣпо.

Заръ башъ мора све онако быти,
 К'о што слѣпацъ са гудиломъ гуди?
 Ко ће свему свѣту угодити —
 Болъ своіой, нег' свачіой ѣуди!

А за оный — хе, за оный свіетъ?
 Ко ти мари садъ за такве ствари!
 Свако прти што море поніет',
 Да на овомъ свѣту непрцвари. —

Кадъ е тако, мой премили побро,
 Де, садъ вози, па се небой саблѣ!
 Само пази и чувай се добро,
 Да на леѣа неупртишь граблѣ! —

Слепацъ.

Слепацъ иде одъ врата до врата,
 Те помоћи по селима проси,
 Незна, яданъ, другога заната,
 До гуслице што уза се носи.

А када е обредіо села,
 Онъ се слави у градове главне,
 На долази у дворишта бела
 Полковника и господе славне.

„Даруйте ме, о господо драга!
 Бога ради милости имајте!
 Одъ вашегга големога блага
 Мени, слепомъ, кои динаръ дајте.“

„А шта радишъ са алатомъ твоимъ?“
 — Смеюћи се, питаше га они —;
 „Певамъ, рече, добротворма своимъ,
 Кадъ ми когодъ кои даръ поклони!“

„Е, видимо, да башъ ереће немашъ!
 Болъ б' было, да пилиће чувашъ,
 Или гдегодъ у мраку да дремашъ,
 Ил' да яданъ у меове дувашъ.“

*
 „Ахъ тако е! — рече слепый на то —
 Садъ текъ видимъ, да самъ права беда;
 Али, молимъ, некрив'те ме зато,
 Што я нисамъ господскога реда!“

*
 На жалостанъ онъ одатле оде
 Међ' войнике и грађане просте,
 И они га питаше одъ моде:
 „Шта радите?“ и: „Молимо, ко сте?“

*
 „Я самъ онай, што узъ гусле гуди;
 Оѣте ли, да вамъ певамъ штогодъ?
 Само, молимъ, — вы сте добри люди! —
 Да ми неће замерити когодъ?“

*
 „А, Богъ е' нама! и мы вальда знамо,
 Да човеку песме животъ сладе,
 И мы доста слепаца имамо,
 Кои нам' ихъ увекъ тазе граде.“

*
 „Де, певайте, што найболъ знате;
 Умете ли певат' Лепу Мацу?
 Ил' девойке како ноћи крате,
 И Анчица како любви Ацу?“

*
 „Или ону песму одъ мегдана,
 Где се юнакъ све еднако брине,
 Полазећи на бой на душмана,
 Да сирома како непогине?“

Зачуди се томе слепаць яко:

„Фала Богу, да чудне челяди!
Та овде е зло и наопако,
Я бы мор'о умрети одъ глади!“

На опанке за ноге притеже:

„Идемъ, рече, одкудъ самъ и дош'о,
Да овуда пси на ме нереже,
Докле нисамъ юшъ и горе прош'о!“

Двойна милость.

Кадъ Богъ хтѣде Србе да озари
 Вѣчномъ славомъ и слободомъ драгомъ,
 Онъ изъ царства безбройны духова
 Огнѣвита избра Караѣорѣа,
 Окити га громомъ и муњяма,
 Па га посла међу Србе вѣрне.
 Силомъ Бога и Господа свога,
 Уста Ђорђе, плану Србадїа,
 Задрма се турска царевина,
 Зачуди се седамъ кралѣвина!
 Ал' бесѣди аранѣелъ Мїаїло:
 „О Господе, Саваоте благїй!
 Ты међ' Србе, вѣрне слуге Свое,
 Огнѣвита посла Караѣорѣа,
 Заданув' га силомъ духа Свога,
 Те имъ слава допре до небеса:
 Ко ће славу нїину опѣвати,
 На вѣкове споменъ оставити?“
 Рече Господъ, екнуже небеса:
 „Дай да пошлѣмъ Милутиновића!“

О с в е т а .

Надъ чадоромъ Абдул-хана
 Мѣсецъ свѣтли, звезде сяю,
 Те занесе мусломана
 Пророковомъ дивномъ раю.
 Пророкъ свети што обећа
 На оное свету, гори —
 То Абдулу даде срећа,
 Да на земљи, силанъ, створи.
 Згодна пльна е задоби,
 Што Стамбола вреди града,
 Бъле дворе кадъ пороби
 Облачића ядног' Рада.
 Свѣтли мѣсецъ — Абдулъ кипи,
 Одъ радости васъ се тоши,
 Па на ноге юнакъ ђипи,
 Те чадору врата склопи.
 На што мѣсецъ, на што звѣзде,
 Кома сѣя сунце райско?
 Нек' милине небомъ езде —
 Миліе е цвѣће майско!
 Свѣтли мѣсецъ — ал' не дуго —
 Притиште га ноћна тама,
 Све потамнѣ — клета туго!
 Црна ноћца оста сама.

А крозъ ноѣцу црну, мрку,
 Издалека тутњи, бруи,
 Громъ се ломи у свомъ трку,
 К'о да огнѣнъ пак'о струи.

И све ближе — ближе хити
 На чадору Абдул-хана,
 Сяйномъ муньомъ да окити
 Зеленъ чадоръ мусломана.

Хай облаци, ближе, ближе!
 Посвѣтлуде, муньо сяйна! —
 Ма чадору ко 'но стиже?
 Нїе л' стража то потайна?

Ништ' нехае Абдулъ зато,
 Ярко сунце нѣму сїя!
 На колѣну нїя злато,
 Лѣпше злато одъ хурїя!

Па бесѣди Абдул-хане:
 „Сунце мое, душо моя!
 Мой лївци ђулистане,
 Одкри мени нѣдра твоя!“

„Какавъ Раде? Какво псето!
 Што поминѣшъ каурина?
 Такво злато, дивно, клето,
 Таманъ за ме, хак-Турчина!“

„Та да имамъ благо цара,
 Све бы, душо, за те дао!
 Твоме Раду врхъ ханцара,
 Нек' кауру нїе жао.“ —

„Врхъ ханцара!“ гласъ заори,
 Муња зася — ханцаръ сійну —
 Са душомъ се Абдулъ бори,
 Крозъ срце га стрела мійну!

„Каурине, заръ банъ тако?“
 „Тако, исето!“ кликну Раде;
 Абдулъ трену наопако,
 И на црну землю паде. —

Надъ чадоромъ Абдул-хана
 Громъ за громомъ муњу срета,
 А крозъ чадоръ одъ свихъ страна
 Страшно хуи гласъ: о света!

Провалія,

или

Деспотъ Ђурађъ и силни Дел-Ахметъ.

(Гази Бали-бегъ.)

Фала Богу, фала единомѣ!
 Чадоръ пенѣ силанѣ Дел-Ахмете,
 Наспрамъ бѣла града Смедерева,
 Виш' бѣлієхъ ђурђевієхъ двора.
 А када є чадоръ разанео,
 Онѣ удара наметѣ на вилаетѣ;
 Јошѣ се курва грдно посилю,
 Неои се никога до Бога!
 Сабљомѣ сѣче ког' јунака наѣ,
 Па онѣ любви младе и ђевойке,
 На срамоту Ђурђу Бранковићу.
 Мало време, за дуго небыло,
 Пропиштала јдна сиротиня
 Одѣ зулума силна Дел-Ахмета,
 Люто пишти, до Бога се чує,
 Па дозивлѣ свога господара,
 Господара Ђурђа Бранковића:
 „Свѣтла круно, нашѣ Деспоте Ђурђе!
 Да ли чуешѣ, да л' нехаешѣ за насѣ?
 Ево нам' є зулумѣ додіао,
 Избавляй насѣ, ако Бога знадешѣ,
 Одѣ Турчина силна Дел-Ахмета!
 Ако ли насѣ избавляти неѣшѣ,
 Хоѣемо се, богме, истурчити —
 Овако се живѣти неморе.“
 А то Ђурађѣ и слуша и гледа,

Са біела града Смедерева,
 Па онъ шалъ тридесетъ делія
 И стотину маџарски катана,
 Небы л' Туре жива ухватили,
 Ал' е Туре соя юначкога,
 Недаде се окомъ сагледати,
 Већъ потѣра тридесетъ делія,
 И стотину маџарски катана,
 Како кога сабљомъ дохваташе,
 Са црномъ га земљомъ саставляше.
 А то гледа Ђурђе Бранковићу,
 На жао се нѣму учинило,
 Па пролѣва сузе низъ образе:
 „Авай мене, до Бога милога!
 Има л' игдѣ каквога юнака,
 Да погуби силна Дел-Ахмета?
 Даћу нѣму пола мога блага,
 И по бѣла града Смедерева,
 Турићу га себи узъ колѣно,
 И даћу му Токай землю равну!“
 Ма се юнакъ наћи немогаше,
 Ко бы лаву на мегданъ изашо,
 Біесноме, и помамљноме.
 То се чудо на далеко чуло,
 По свой Босни и Херцеговини,
 По Маџарској и по Алеманској;
 То дочуше двіе земљъ равне,
 Каравлашка и Карабогданска.
 Долазише изъ свѣта юнацы,
 Неко желанъ, да мегдана дѣли,
 Неко силно да добіе благо,
 Ал' е нѣма лоша срећа была,

Како кои юнакъ долазаше,
 Онъ се више натрагъ невраћаше.
 Ну да видишъ яда и गरेга!
 Ёдно ютро бѣше освануло,
 Освануло и грануло сунце,
 Поранію силанъ Дел-Ахмете,
 Па излази шатору на врата,
 Довикуе Бранковића Ђурђа,
 Грломъ виче, а топузомъ туче
 У капию Смедерева града,
 Капија се изъ темеля креће:
 „Излаз' амо, Бранково копиле!
 Доста си се любе налюбіо
 И юначке наносіо главе;
 Данасъ ѣу ти главу укинути,
 Твою вѣрну облюбити лобу!
 Ако ли ми несмѣшъ на мегдана,
 Пошљи мени пола твога блага,
 И Марицу твою мезимицу,
 Што є, курво, у кавезу хранишъ,
 Недашъ виђет' сунцу ни мѣсецу!
 А чуо самъ, ѣе казую люди,
 Да іой равне у свіету нема,
 Е се о ню кральи отимаю,
 Ты є недашъ кралою ни єдноме,
 Већъ є, море, спремашъ за султана,
 Небы ли се, курво, удворіо,
 Што си нѣму землѣ одметнуо,
 Арбанию и Караманию!
 Ако ли ти Богъ и срећа даде,
 Те погубишъ мене на мегдану,
 Огради ми тулбе више главе,

Нек' се прича и приповіеда,
 Ко погуби силна Дел-Ахмета;
 Я ћу теби цркву начинити.
 То говори силанъ Дел-Ахмете,
 Па онъ баца перна буздована,
 Сасу Бурђу стакла у пенцере,
 Плану Бурађъ како оганъ живый,
 Па дохвата мача зеленога,
 А опрема помамна дората,
 Дората є лѣно опремію,
 На нѣг' меће седло веденичко,
 С' лѣве стране копль убоито,
 С' десне стране тешку топузину,
 Па се нѣму на рамена баца,
 Васъ в доратъ у сухоме злату,
 Иедко се Бурађъ налѣтію,
 Самур-калпакъ на очи намиче,
 А почесто засукує брке,
 У крви му очи сїєваю,
 Страхота є у нѣг' погледати!
 Па долази ка шатору бѣлу,
 Ка шатору силна Дел-Ахмета,
 „Бе си, море, турски ярамазу,
 Да те грѣг' у свїету нема!
 У што си се, море, поуздао,
 Када си се, тако посилю?
 Ходи мени на мегданъ юначкій,
 Да я виђу, кои є копиле,
 Жена быю, ко ти побѣгао!“
 То є Турчинъ єдва дочекао,
 Па узяха вранца одъ мегдана,
 Што га, кажу, на далеко нема,

Утѣк'о бы тицы ластавици,
 Бѣспомъ вранцу попусти дизгине,
 А потеже саблю димишѣю,
 Па на Бурѣа юришъ учинію.
 Я како е зорли кидисао,
 Замало му не одсѣче главу!
 Но е Бурѣа срца юначкога,
 На топузъ му саблю дочекао,
 Сасу му е карли у балчака,
 Те е Туре у травицу баца,
 Па узима коплѣ убоито,
 А зло га е Бурѣу намѣнію,
 У повіе, међу очи двіе!
 Богъ поможе и среѣа юначка,
 Виш' Бурѣа е коплѣ претурило;
 Махну Бурѣа рукомъ и мишицомъ,
 У руцы му коплѣ ухватио.
 Зачуди се силанъ Дел-Ахмете:
 „Бре курвићу, Бурѣе Бранковићу!
 Добро те е спремила госпођа,
 Чинима е тебе обасала,
 Кадъ те мени на бой опремала!
 Я ніесамъ млада аѣамія,
 Већъ я есамъ стара мегданѣя;
 И досадъ самъ мегданъ дієлію,
 Ал' ми коплѣ промашало ніє!
 Причекай ме іошъ за кои часакъ,
 Да огледамъ тешку топузину,
 Неби л' она за те уисала.“
 Ал' бесѣди Бурѣе Бранковићу:
 „О Турчине, еданъ муртатине!
 Ђе научи мегданъ дієлити?

Заръ е така вѣра у юнака?
 Ты негледашъ реда ни хадета,
 Већъ ты, море, о превари радишъ,
 А нек' знадешъ, змио одъ Турака!
 Да е ово ђетићъ одъ мегдана,
 Кой е кадаръ стати на билъзи,
 И болѣму одъ тебе юнаку,
 Некмо л' теби, хрѣо анадолска!
 Удри пріе, нек' ти жао ніе!
 Кадъ то зачу силанъ Дел-Ахмете,
 Бре како се Турчинъ придрнуо,
 То се нѣму стидно учинило,
 Е се томе ніе научіо,
 На потеже тешку топузину,
 Колико е, силанъ, замахнуо,
 Пробіо бы града Варадина!
 Ал' да видишъ поамна дората,
 Онъ се пови по земљицы црной,
 Кано гужа по стіени хладной,
 Виш' Бурѣа е топузъ претуріо,
 На се силанъ сломи у планину,
 Заечаше брда и планине,
 Кадъ то виѣ силанъ Дел-Ахмете,
 Препаде се, срамота га было!
 На окрете бѣжат' са мегдана,
 За нѣме се Бурѣа натуріо;
 Ма е пусто срце у коньциу!
 Лети вранацъ како иста вила,
 Неможе га доратъ сустигнути,
 Кадъ то виѣ Бурѣа Бранковићу,
 Одъ срца е тешко уздахнуо,
 На се моли Ристу истиноме:

„Ристе Боже и Богородице,
 Помоз'те ми сада у невољи!“
 Боже мильй, чуда великога!
 Текъ што Бурађъ у ріечи бѣше,
 Раствори се земля подъ Ахметомъ,
 Подъ нѣме се земля утолеже,
 Добаръ вранацъ клече на колѣна.
 То е Бурађъ едва дочекао,
 На потеже тешку топузину,
 Те удара силна Дел-Ахмета,
 Колико га лако ударіо,
 На уши га вранцу истуріо;
 Ал' е вранацъ витезъ одъ мегдана,
 Главомъ маше, а на ноге скаче,
 Те у седло враћа господара.
 Бѣжи, яданъ, силанъ Дел-Ахмете,
 Нема с' када натрагъ обзирати,
 Право бѣжи зелену Дунаву.
 Кадъ то виђе Бурђе Бранковићу,
 Мударъ бѣше, пакъ се досѣтіо,
 Окомице копљъ удесіо,
 Онъ негађа силна Дел-Ахмета,
 Већъ онъ гађа вранца одъ мегдана,
 Лоше гађа, ал' добро погађа,
 Погоди га посредъ срца жива;
 Паде вранацъ на земљицу црну,
 Па онъ врисну кано ареланъ лютый,
 Жао нѣму господара свога,
 Е му с' чини, бы га изнесао,
 Да в срце кано што е было.
 Сустиже га номамный дорате,
 Зубима е вранца дохватіо,

Искиде му изъ рамена главу.
 Насмія се Бурђе Бранковићу:
 „О дорате, заръ се тако ради?“
 На потеже мача зеленога,
 Дел-Ахмету одсіече главу,
 Па є нѣга лѣно сахранію,
 Виш' главе му тулбе оградію,
 Ђено и садъ іошъ кланяю Турцы,
 Позива се тулбе ахметово;
 А криво нѣино разбоиште,
 Ђе се црна земля пропанула,
 И сада се зове Провалія!

Бой на Сутѣской.

Нїетъ чини беже Али-беже
 Одъ Гусиня исподъ Колашина,
 Нїетъ чини, сузе пролѣваше,
 За бритку се саблю прихваташе:
 „А тако ми дина и имана,
 И моего поста рамазана!
 Хоћу диванъ курбанъ учинити,
 Диванъ курбанъ, за бабову душу,
 О байраму, кои први дође.
 Окупићу люте Арнауте,
 Прегацићу племе Васоево,
 Што е мушко, подъ мачъ ударити;
 Похараћу Бурђеве Стубове,
 Погубићу црне калуђере,
 И Мойсила, стара игумана,
 Што е мога сактисао баба,
 Хоћу нѣга юнакъ ухватити,
 Жива ћу га на колацъ набити!
 Е онъ знаде ситне књиге писат',
 Нешалъ ихъ цару у Стамболу,
 Већъ ихъ шалъ краљу московскоме,
 У књигама лото приклиняше:
 „Аманъ, краљу, ако Бога знадешъ!
 Рашта орлу ты попушташъ крила,
 Те прелеће съ края на край свѣта,
 Па онъ бїе Туку и Мандуку,
 А невидишъ яде предъ очима?
 Ево намъ е зулумъ додїао
 Одъ курвића, одъ Булбеговића,

Біеле намъ дворе поробію,
 Поробію, ватромъ попалію,
 Юшъ како се, силанъ, помамію,
 У цркве намъ хате нагоняше,
 Па се руга крсту истиноме;
 То є нама зазоръ и срамота,
 А и теби о мало є хвале!
 Ну притегни цара у Стамболу,
 Некъ насъ царе опрости біѣде.““
 Оде кнѣига одъ града до града,
 Докле дође до Московя града,
 Краль притеже цара у Стамболу,
 Царъ учини како краљу рече,
 Па онъ пише сиѣана фермана,
 Те га шалъ на Гусинъ равно,
 На колѣно моему бабайку;
 'Вако царевъ ферманъ бесѣѣаше:
 „Мой соколе, Булбегинъ старій!
 Ёсамъ чуо, есамъ разабрао,
 Да си добаръ юнакъ на мегдану,
 А свѣтао вазда на дивану,
 Ходи къ мени, цару, у Стамбола,
 Да ми будешъ везиръ узъ колѣно!““
 Оде бабо цару у Стамбола,
 Како оде, онъ више недође!“
 То говори беже Али-беже,
 То говори, а сузе пролѣва,
 Па узимлѣ дивитъ и хартію,
 Те онъ пише ситне кнѣиге бѣле,
 Кнѣиге шалъ на четири стране
 По Турѣин, и по Арбанаской.
 У кнѣигама другу рѣчь каже:

„Валахъ, кардашъ, просто ви небыло!
 Ако мене садъ непослушате,
 Да удрино на Васоевиће,
 Да проклето племе бастисемо.
 Ёсу курве, ёсу удворице,
 А у бою люте убоице,
 Додіяше цару у Стамболу,
 А некто ли нама на краини!
 Кадъ царъ посла Омера везира,
 Царъ му даде сто хиљада войске,
 Да Карадагъ подъ скуть царевъ прими;
 Ту Омера они преварише,
 Юначку му вѣру зададоше,
 Да ће дават' царева харача,
 И захире, што е одъ потребе.
 А кадъ лютый боякъ започесмо,
 Снiегъ паде, друми западоше,
 Нейма хране, нейма захире,
 Одъ харача — гроша ђаволъга!
 Већъ Омеру пешкешъ послаху
 По двѣ козе и шугаво яре,
 И по кою мрцинаву овцу;
 Юшъ се, курве, криво куніяху:
 „А тако намъ хрза царевога,
 И твоег' намъ живота и здравля,
 Вѣруй нама, више неимамо!“
 Ту е Омеръ грдно иштетио,
 И цареву войску погубио,
 Е свѣрова душманину клетомъ!
 Што одъ пушке паде црногорске,
 Небы нама ни по яда было:
 Боякъ бити, а крви небыти,

Нит' е было, нити море быти!
 Ма одъ глади што изгибе, тужанъ,
 То се нигда прегорет' неморе.
 Юшъ када се дома повраћасмо,
 Ну потекаръ да видишъ белая!
 Западоше у клисуре тврде,
 Пресъкоше стазе и богазе,
 Съ вдне стране люти Црногорцы,
 Съ друге стране племе Васоево,
 Недаше намъ ока отворити;
 Бию клети и пушкама гађу,
 Докъ не туна добро проредише,
 Кадуне намъ у црно завише,
 Ни десетый дома се неврати!
 Тако збори беже Али-беже,
 Замало е рока оставіо,
 О байраму, кои првый дође,
 Онда мисли курбанъ учинити.
 Я кадъ кнѣиге гласе разніеше,
 Есу кивни и біесни Турцы,
 Слъгоше се са све четир' стране,
 Понайпріе Бълай и Рожае,
 Колашинцы, на гласу юнацы,
 Малесія и Гусинъ равно,
 Предъ ньима е беже Али-беже,
 А за ньиме Ђоровић-Османи,
 За Османомъ Ђулбеговићъ Асо,
 Міо братацъ бега Али-бега,
 (Да войводе друге непоминъмъ)
 А за ньима сва остала войска,
 Кажу, брате, дванаестъ хиляда!
 Гласъ допаде Симуну войводи,

Одъ Будимля, одъ Васоевића:
 „Жлъ га сѣо и вино поію,
 Заръ невидишъ, нѣма невићео!
 Е су тебе обколѣли Турцы,
 Предъ нѣма е беже Али-беже,
 Живога ће тебе ухватити,
 Васоево племе прегазити,
 Што е мушко подъ мачъ ударити;
 Похараће Бурђеве Стубове.
 Ну поскочи на ноге лагане,
 Брже пали бистра цевердара,
 Подай хаберъ на четири стране,
 Нека индатъ по авазу дође.“
 Кадъ то зачу Симуне войвода,
 Онъ поскочи на ноге лагане,
 Хитро пали бистра цевердара,
 Гласе даде на четири стране,
 Намахъ наде три стотин' юнака.
 Јошъ се браћа и несагледаше,
 Ал' допаде юнакъ изъ бусіе,
 Вуксанъ Мара, изъ села Берана,
 И онъ води три стотин' юнака.
 Мало време, за дуго небыло,
 Ал' ето ти Бедовићу Максо,
 И онъ води три стотин' юнака.
 Ту се браћа лѣпо цѣливаше,
 За юначко припиташе здравль,
 Па на трое войску подѣлише,
 Предъ Турцыма друме заузеше.
 Но су Турцы мудри и паметни,
 Нехтѣдоше на бусіе поћи,
 Већъ предъ собомъ полъ ухватише,

Притискоше Шеремете равно,
 Шеремете огнѣмъ попалише.
 Кадъ то виђе Симуне войвода,
 Брже, юнакъ, войску размакнуо,
 На Сутъской Турке дочекао,
 Мртве страже редомъ поставио,
 Мртве страже, люте метеризе,
 На Сутъской и око Сутъске.
 Ту се Турцы иштетише гдно,
 Нехтѣдоше мало починути,
 Већъ на страже ватру оборише,
 Алакнуще потни и уморни!
 Ту се лютый боякъ запоѣде,
 Боякъ бише до мрклога мрака.
 Кадъ у ютру ютро освануло,
 Пораніо Симуне войвода,
 Па се моли Богу истиноме:
 „Боже милый, на свему ти хвала!
 Ну придигни са горице листакъ,
 Да я виђу, кои соко кликѣ.“
 Богъ га чуо, весела му майка!
 Пирну вѣтрићъ, а ограну сунце,
 Придиже му са горице листакъ,
 Гледа Симунъ, вѣроват' неморе;
 То небыо соко тица сива,
 Већъ то быо Јоле Пилетићу,
 А за њиме шесть стотина друга,
 Све по изборъ млада Црногорца;
 Румено ихъ обасяло сунце,
 На грудма имъ токе одсяюе,
 За поясомъ свѣтло оружъ,
 О рамену дуге прекоморке!

Я када се браћа састадоше,
 Руке шире, у лица се любе,
 За юначко питаю се здравлѣ.
 Ту се они мало одморише,
 По еднотъ се пльоскомъ обредише,
 Па на Турке юришъ учинише.
 Боже милый и Богородице!
 Я кадъ ли се Срби измѣшаше,
 Са Турцыма, клетимъ душманима:
 Цакъ пушке, ножи сіѣваю,
 Мртве турске главе зіѣваю.
 Зацрлѣни по горицы трава,
 Одъ турскіѣхъ крвавїѣхъ глава.
 Еданъ другогъ Турчинъ довикуе:
 „Стандеръ, Муіо, причекай ме малко!“
 „Немогу те, Усо, причекати,
 Дома ће се када раскарити!“
 Ту одъ Срба мало ко погибе,
 Одъ Турака мало ко остаде;
 Изгибоше млади агалари,
 И међ' њима Булбеговићъ Асо,
 Што Турчина лѣпшег' небїяше,
 Ни лѣпшега, ни юначнїега,
 Вуксанъ Лека укиде му главу.
 Люто куне беже Али-беже:
 „Васоево, крваво гнїєздо,
 Да Богъ да се у крвь прометнуло!
 Неимало рода ни сѣмена,
 А некто ли браће и племена!
 Вуксанъ Лека, муња те спржила!
 Што ми уби брата единога,
 Убила те мемла одъ камена!

Црна Гора, посавиде крила,
 Неналећи на арслана люта,
 Ако си му очи повадила,
 Нїеси му главу укинула! —
 Јоште беже говорити шћаше,
 Пуче пушка изъ зелена луга,
 Прониче га крозъ десницу руку,
 Прекиде му ћефа ядованю!
 Кадъ то виђе беже Али-беже,
 Макну ђога лютѡмъ бакрачліомъ,
 Скочи ђого, ка' да се помами,
 Па се шину преко поля равна,
 Кано муња преко ведра неба,
 Однесе га на Гусинѡ равно,
 Безъ чибука и безъ терћилука,
 Безъ ћулава на ћелавой глави,
 Нека види кадунѡика млада,
 Каквог' лоби война одъ мегдана!

Ой Даворе!

Ой Даворе, мой Даворе,
 Што си скуте обросѣо
 Црномъ крвцомъ и црвеномъ?
 „Я самъ быо на далеко,
 Преко мора у Инѣи,
 Гдѣ два сунца даню грію,
 Ноћу сяю два мѣсеца.
 Ал' іой залудъ сва лѣпота,
 Кадъ е клета и проклета!
 У Инѣи, земљи клетой,
 Ни братъ брату невѣруе,
 Сынъ на оца руку диже,
 А кумъ кума на судъ гони;
 А судіе све митницы,
 Све митницы, бездушницы:
 Криво зборе, горе суде,
 Съ крвницыма благо дѣле,
 Неправедни сербезъ ходе,
 А праведни сузе роне!
 Што су земљи старѣшине
 Неслушаю господара,
 А господаръ старѣшине;
 А када се потѣраю,
 Душманина за судъ моле!
 Душмани имъ лѣпо суде:
 Лажу, мажу, докъ замажу,

Пуне егбе съ дукатима,
 А товаре съ талирима!
 Юшъ подъ куѣу огань стакну,
 Нек' имъ куѣа болъ гори,
 Да имъ с' види путовати! —
 Ту самъ скуте обросѣо
 Црномъ крвцомъ и црвеномъ.“

Двіє коке и петао Стамболія.

Двѣ се коке завадише
 Украй плота, на буньшиту,
 Ђдна вели: „Коко, роко!
 Што кокоћешъ, што звокоћешъ,
 Кадъ те нико и негледа?“
 Друга вели: „Мућо, бућо!
 Залуду си бућоглава,
 Кадъ си, ядна, кусорепа!“
 Отудъ иде младъ делія,
 Младъ делія, Стамболія,
 Горе скочи, па поскочи:
 „Кукуреку, на диреку!
 Нелудуйте, коке мое,
 Скоро ће вамъ свати доћи,
 Сваког' сата, по два свата,
 А у петакъ по десетакъ;
 Свати су вамъ одабрани,
 Кано да су очупани:
 Старый сватъ, головратъ,
 Старый кумъ, голокракъ,
 А дѣвери, кождери,
 Дѣверуше, торокуше,
 Предъ њима є ђувегія,
 Пусту кресту накривіо,
 Башъ к'о да ће на бой поћи!“

Старый лисацъ.

Пилићи се едномъ завѣрише
 Супротъ свога силна господара,
 Господара лисца маторога;
 Међу собомъ вѣру ухватише,
 Да ће пріе главе погубити,
 Него тврду вѣру погазити.
 То дочуо лисацъ господару,
 Па е нѣму врло мило было,
 Оштри зубе и кукасте нокте
 Е се нада ћару и шићару.
 Но да видишъ яда големога!
 Радъ бы ліо, к'оно што бы хтіо,
 Ма несиіе зуба помолити,
 Безъ тестира свои віећника:
 Безъ свѣдочбе старога гигана,
 Безъ пресуде тукца будиковца,
 Безъ потврде орла крилатога.
 Мисли ліо мисли свакояке,
 Све мисліо, на едно смисліо,
 Аберъ дае на четири стране,
 А по своіой сильной царевини:
 „Ко е вѣранъ господару своме,
 Нека брже по авазу дође!“
 Я када ли полетѣше, клети,
 Колико е пусто полъ равно,
 Неморешъ га окомъ прегледати,
 Све е полъ махомъ притиснуто
 Одъ онога соя пернатога.
 Нѣи ми сѣда лисацъ господару,
 По господству и по старѣшинству:

С' десне стране орла крилатога,
 С' лъве стране тукца будиковца,
 У прочель старога гигана,
 А остале, како кои може;
 Па имъ поче 'вако бесѣдити:
 „О пернатый зборе поноситый!
 Ево има веѣъ недѣля дана,
 Одкаконо віеѣъ учинисмо,
 Меѣу собомъ вѣру ухватисмо,
 Нек' в мира по свой царевини,
 Нек' в рахатъ свак' на своме гнѣзду;
 Ко то неѣе, нека главомъ плаѣа.
 Ма пилиѣи вѣре непознаю,
 Потурише образъ и поштенѣ,
 Па садъ они о превари раде,
 Те несміемъ више рахатъ проѣи,
 Одъ пилиѣа и нѣини клюниѣа!
 Камо ріечъ и вѣра юначка,
 Заръ в тако у васъ поузданѣ?“
 Кадъ то чуше крилцы свиколицы,
 Оборише главе невесело,
 Па гледаю у земљицу црну;
 Ал' повика шврака изъ буцака:
 „Што мучите, мукомъ замукнули!
 Закуните старога гигана,
 Лавскимъ бркомъ и орловимъ клюномъ,
 Онъ ѣе вама право казивати.“
 То су они едва дочекали,
 Клетву чине староме гигану.
 Ма да видишъ яда изъ ненада!
 Несмѣ гиганъ заклети се криво,
 Несмѣ, старый, огрѣшити душе.

Ако л' бы се право заклиняо,
 Онда тешко пилићима яднимъ.
 Све мислю, на едно смислю,
 Болъ крвникъ нека главомъ плаћа,
 Него ядна пиладія млада,
 Па се куне збору крилатоме:
 „О пернатый зборе поноситый!
 А тако ми клюна орловога,
 И лавскога страховита брка,
 Ние 'нако, ка' што лисаць вели!
 Кудъ ће лисцу пиладъ нахудити?
 Већъ онъ еданъ о превари ради,
 Преваромъ насъ мисли оставити
 Безъ порода, безъ спомена свога.“
 Кадъ то чуше крилати юнацы,
 Сви юначкимъ крил'ма зашкрипаше,
 А витешкимъ грломъ загракташе,
 Па скочише на ноге лагане,
 Понайболъ орли и гаврани,
 Старомъ лисцу очи повадише,
 Па на нѣга юришъ учинише,
 Клюновима свега г' растргоше,
 У клюнов'ма месо однесоше,
 Нек' утвори ни спомена нема!

Сова и кукавица.

Кара сова кукавицу:
 „Што кукученъ вазданъ куку!
 Куку, куку, кукуруку!
 Кадъ пѣвати неуміешъ?“
 Збори нъойзи кукавица:
 „Иди, сово, буѣолаво!
 Некъ ми с' больи ненаруга,
 А одъ тебе стидна нисамъ!“

Н а д п и с н.

Азбуконротресъ.

I.

S.

О сирото **S**ъло! ил' си худе среће,
Ил' си врло криво, — Земля те измеће!

J. J.

II.

Й (со слитною).

Иже поредъ Јоте
Уплашено стои, —
Нек' обрише слитну,
Па нек' се не бои.

J. J.

III.

i.

„i“ добро изгледа, кано игла каква,
А кодъ нѣга управъ и наравъ е таква,
Ерѣ се свуда силомъ упинѣ и кочи,
Само текъ узалудъ да намъ боде очи!

J. И.

IV.

Ѵ.

Я самъ писмо свето!

Хвалило се Ѵкѣ;

А ти хайд' у цркву!

Одговори Вукѣ.

J. J.

V.

Ф.

Ефъ (f), што вазда ради
Сухотиня i' сушта;

Ал' гле нашегъ Ферте,
Два трбуха пушта.

J. J.

VI.

Ў.

Мразовићъ се съ тобомъ ние мразит' хтео —
Мразъ на образъ ономъ, ко те садъ желео!

— j —

VII.

Щ.

Ща! ко тебе брани,
Мора да е слепъ!
У наше е Јо те
Баремъ лепши репъ.

J. J.

VIII.

Ъ и Ъ.

Айд' за дебело еръ што се ягми Ранко,
Вели: дебело е! Ал' шта ће му танко?

J. И.

IX.

Ы.

Према Ё ры шта е Соломуна слово?
Ни у пола чуда не чини ка' ово;
Безъ нѣга ни быће — што свак' жели себи —
Ни сыра, ни рыбе ми имали неби.

J. И.

X.

Ѣ.

Яѣо, Ѣѣо красни, благо наше съ неба!
Ти намъ више даешъ, него што намъ треба!

Молимо те само, да незаборавишь,
Да насъ благомъ своимъ ти непретоваришь!

Ж. И.

XI.

Є.

Єрко, соко сиви, (Богъ да намъ га живи!)
И на бадѣвѣ вече крметину мота,
А виче: Недайте, пошокчи насъ Јога!

Ж. И.

XII.

Ю.

Чувайте, Юдейци, славу старихъ вашихъ,
Да е непретому фарисеи наши;
За веру и законъ ви распесте Христа —
И кодъ нашихъ Юда лозинка е иста!

Ж. И.

XIII.

Ш.

Ш! — ш! — ш! —
И само се чуди,
Што га и садъ пишу
По декои люди.

Ж. Ж.

XIV.

Я.

О Хегле! Што мутишь по пакленой муци?
Чисто „Я“ ево га у пашой азбуци!

Ж. И.

XV.

ѝ.

Ти ме питаешь за ѝи;
А я теби велимъ:

Зенофона немамъ,
Зантипе нежелимъ.

J. J.

XVI.

У и ѡ.

А камо вамъ Оита?
Тимоѳия пита. —
Оиѳа, грчка врайла,
С У и е друговала;
Пси су друштво лоше,
Па е поедоше.

J. J.

XVII.

V.

Ў жица, лисица,
Съ оба уха стриже;
Часъ говори в Ђ ди,
Часъ говори и же.
Таку накараду
Люди протераду.

J. J.

XVIII.

Оксия, вария, камока съ камаромъ
Сахранѣни леже у буквару старомъ;
Пошалъи имъ, Боже, вечитога мира,
Бръ у томе гроблю има и „вампира“!

J. J.

С л а г а ч у.

Слагачу, немой ми, душе ти, поправлят' лошега стиха!
Да си ми пріятель знамъ, свѣтскій ал' чуданъ е судъ:
„Свой лѣбъ ко еде, а туѳомъ се бригомъ безъ неволъ
бави,
Незна, гдѣ му е носъ; тай е — говоре — лудъ!“

О П О М Е Н А.

Бекташъ (у песни: Све горе!). Особита нева сорта христјана међу мухамедовцима. Они се носе као и остали дервиши, а верую и у Христа и у Мухамеда.

Вуксанъ Лека (у песни: Бой на Сутъској). Овај Вуксанъ Лека убио е два Турчина за 4 паре. Ђдаредъ понесе онъ товаръ кукуруза изъ Пећи, на када е на измаку вароши быо, сусретне га турскій царинаръ и заште му 4 паре царине на товаръ кукуруза. Вуксанъ, или нехотећи, или неимаюћи платити, пружи царинару фишекъ съ барутомъ. Царинаръ се на то разгоропади и стане му псовати и креть и душу, а Вуксанъ потегне изъ пиштоля, те иђга на место; па онда и другога Турчина, кон е царинару у помоћ потекао, ятаганомъ смлати и замакне у гору.

Даворъ, у стары Славена быо е богъ рата.

Лѣльо. Стари незнабожачки Славени, као и остали народи онога времена, имали су много богова; Лѣльо быо имъ е богъ любви: умилято, голо, босо, крилато дѣте са стрѣломъ у рукама и туломъ о рамену, у коме е стрелице држало, којма е и најтврђа срца пробадало.

Провалія. Пропало мѣсто, на четвртъ сата одъ Смедерева идући къ Београду, покрай Дунава.

Сатурнъ (у песни: На ново лѣто), време.

Тантало (у песни: Ние свашта за свакога). Овога несретника приковаше стари елиски богови за стену. Гране, пуие воћа, сагибаху се до уста нѣговы; но када бы годъ онъ зинуо, да кою воћку изеде, граце бы се дизале горе. Тако и вода, коя е покрай иђга текла, гибаше се све наниже, када бы е онъ жеданъ окусити хтео.

Тезиннатъ (у песни: Мерима и Драгиша), драгоценый накитъ.

Шеремете (у песни: Бой на Сутъској), село у Васовићима, одакле е стариномъ Русъ Шереметѣвъ.

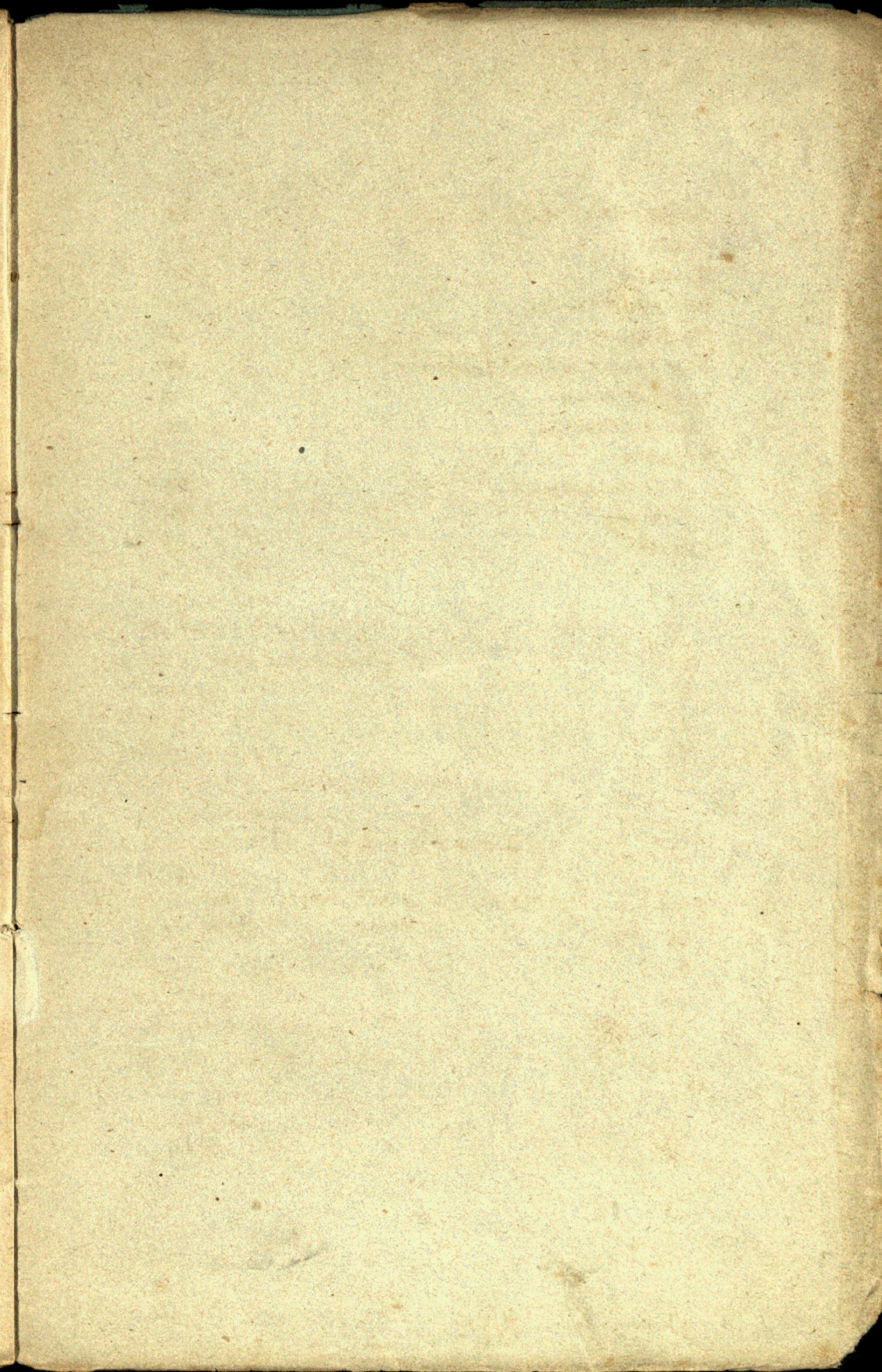
САДРЖАЙ.

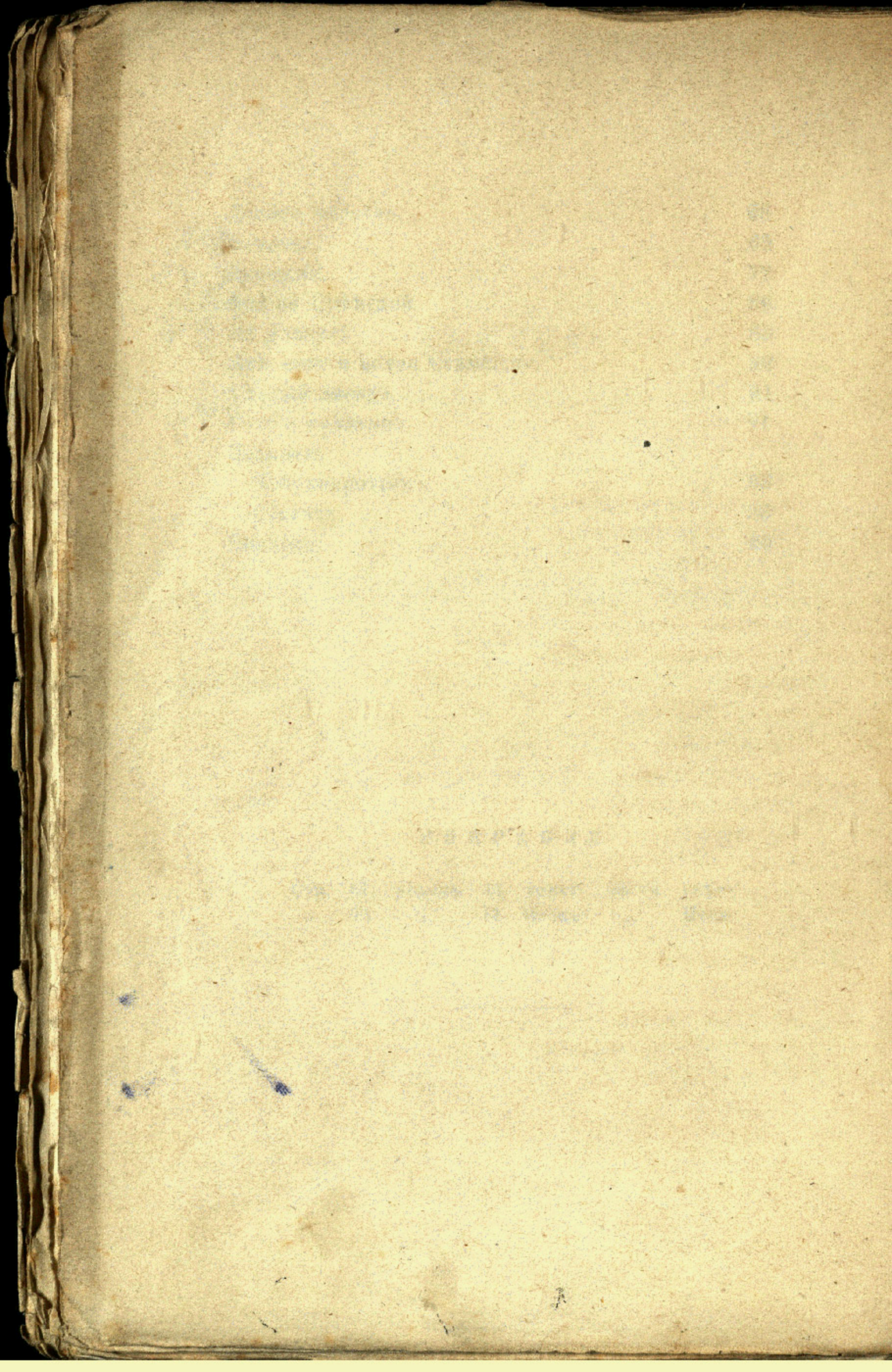
	Страна.	
3 Охъ!	3	+
30 Лъльо.	12	+
13 Кадъ я видехъ очи твое.	14	+
14 Да су мени очи твое.	15	+
15 Кадъ? Садъ!	16	+
25 Дилбер-Ана.	17	+
19 Покочи, момо.	18	+
28 Ние свашта за свакога.	19	визира и сам запа и сам
20 Зло!	20	+
18 Кадъ е шта болъ.	21	визира
Правый лекъ.	22	визира
38 Мейрима дъвойка и Драгиша сердаръ.	25	
16 Ой ружо мила.	38	
Брижанъ Раде.	39	
81 Ноћъ.	41	
26 Ловъ.	44	
32 Жембе Айша.	46	
24 Свакомъ свое.	48	
Све горе!	49	
125 Хасанъ пепелярь.	51	
129 Ко што тражи, оно нађе.	55	
18 На ново лѣто.	58	
Одговоръ.	60	67
140 Слепаць.	65	

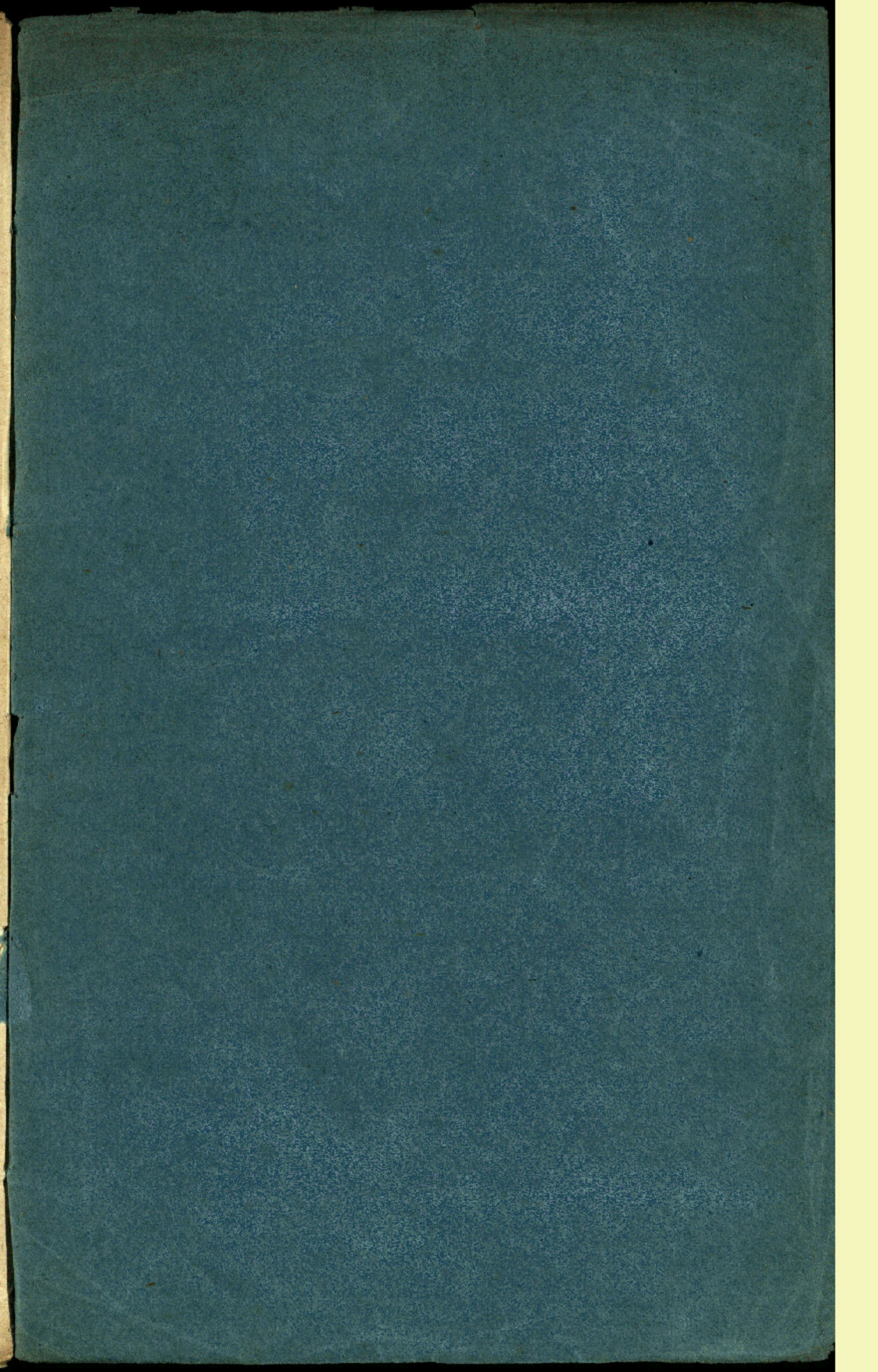
	Двойна милость.	68
146	Освета.	69
143	Провалія.	72
151	Бой на Сутѣской.	80
72	Ой Даворе!	88
	Двіе коке и петао Стамболія.	90
	Старый лисаць.	91
74	Сова и кукавица.	91
	Надписи.	
	Азбукопротресь.	95
	Слагачу.	98
	Опомена.	99

И О П Р А В К Е.

Стр. 61, редакъ 14 уеѣет' место уеѣет'
 „ 72 „ 12 Небои „ Неои

Рлз Ср II 445 / 2.1

Стои 30 кр. ср., или 6 гроша.

КАСНІЕ ПОПРАВКЕ.

Стр.	4	редаиъ	15	свріемъ	место	кріемъ
"	18	"	23	винце	"	винца
"	63	"	8	пустинѣ	"	пустиню
"	64	"	2	гудаломъ	"	гудиломъ
"	64	"	7	море	"	мора